

ΤΕΥΧΟΣ 90

Ελεύθερο
ΒΗΜΑ





Περιεχόμενα

Ψήφισμα	... 3
Βασίλης Ροδονίδης	... 4
Αφιέρωμα στον Κυριάκο - Παύλο Υφαντίδη	... 6
Δύο Επέτειοι	... 8
THE GREEK EVANGEL	... 12
Υπηρετώντας για πρώτη φορά στο Σούνιο	... 18
Κοινή Ομίλων στην Ε.Ε.Ε. Μελισσίων	... 20
Ελευθέρα Ευαγγελική Εκκλησία Κορίνθου	... 21
"Β' Κορ. 12:1"	... 22
Χρήστος Τσαχαρτζίδης	... 27
Ερευνώντας τις Γραφές	... 31
Ξέρεις..., ποίημα	... 39
Του Βάτραχου, ποίημα	... 40

ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
Επικοινωνία: Α. Περιάλης, Πρόεδρος 6932070403, aslmperialis@yahoo.com

Προς:

το Υπουργείο Παιδείας και Θρησκευμάτων
Γενική Γραμματεία Θρησκευμάτων
Τμήμα Ετεροδόξων

Κοιν: Άλλα συγκροτήματα Εκκλησιών

**Θέμα: Ψήφισμα της 72^{ης} Γενικής Συνέλευσης των Εκκλησιών της
ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ**

Η 72^η Γενική Συνέλευση των Εκκλησιών μας, που πραγματοποιήθηκε στις εγκαταστάσεις της ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ στο Σούνιο Αττικής, μεταξύ άλλων θεμάτων συζήτησε και τα θέματα του γάμου των ομοφυλοφίλων και των νέων ταυτοτήτων.

Μετά την συζήτηση εξέδωσε το ακόλουθο ψήφισμα, το οποίο παρακαλούμε να διαβιβάσετε προς την κυβέρνηση.

Γάμος ομοφυλοφίλων

Σε σχέση με την συζητούμενη προώθηση νομοσχεδίου περί του γάμου ομοφυλοφίλων, οι Εκκλησίες της Κοινωνίας Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών Ελλάδος πιστεύουν τα εξής:

Οι Εκκλησίες μας, βασιζόμενες μόνο στον Λόγο του Θεού, που είναι η Αγία Γραφή, η οποία είναι αποδεκτή από όλα τα χριστιανικά θρησκευτικά Δόγματα και Εκκλησίες παγκοσμίως, δέχονται μόνο τον γάμο μεταξύ ανδρός και γυναίκας. Ως εκ τούτου, καλούν την κυβέρνηση να μη προχωρήσει στην προώθηση του σχετικού νομοσχεδίου.

Αποδεχόμεστε πλήρως τον ορισμό του γάμου, όπως τον διατύπωσε ο νομοδιδάσκαλος Μοδεστίνος (3^{ος} αιώνας μ.Χ.):

«Γάμος εστίν ανδρός και γυναικός συνάφεια και συγκλήρωσις του βίου παντός, θεού τε και ανθρώπινου δικαίου κοινωνία».

Τον ορισμό αυτό υιοθέτησαν τα Βασιλικά (Νομοθεσία των Βυζαντινών Αυτοκρατόρων, αρχής γενομένης από Ιουστινιανού) κάτω από την χριστιανική επίδραση της κρατούσας έκτοτε και -κατά το Σύνταγμα- έως και σήμερα Ανατολικής Ορθοδόξου του Χριστού Εκκλησίας, από τον οποίον ορισμό ουδέποτε αυτή αποστασιοποιήθηκε.

Νέες ταυτότητες

Από τις παρακάτω αναφορές της Αγίας Γραφής σε σχέση με το 'χάραγμα', γίνεται σαφές ότι η εγχάραξη του χαράγματος προϋποθέτει την πνευματική προσκύνηση του πολίτη στο 'Θηρίο - Αντίχριστο'. Η προσκύνηση αυτή γίνεται ενσυνείδητα και μετά οι προσκυνούντες το Θηρίο παίρνουν το χάραγμα.

Κατά συνέπεια, οι Εκκλησίες της ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ πιστεύουν ότι η έκδοση των καινούργιων ταυτοτήτων δεν έχει καμία σχέση με το χάραγμα για πολλούς λόγους, αλλά κυρίως επειδή δεν προηγείται καμία πνευματική ή άλλως πως προσκύνηση.

Αποκ. 14:9 Καὶ τρίτος ἄγγελος ἠκολούθησεν αὐτοῖς λέγων ἐν φωνῇ μεγάλῃ, Εἴ τις τὸ θηρίον προσκυνεῖ καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ καὶ λαμβάνει χάραγμα ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτοῦ ἢ ἐπὶ τὴν χεῖρα αὐτοῦ

Αποκ. 19:20 καὶ ἐπιάσθη τὸ θηρίον καὶ μετὰ τούτου ὁ ψευδοπροφήτης ὁ ποιήσας τὰ σημεῖα ἐνώπιον αὐτοῦ ἐν οἷς ἐπλάνησεν τοὺς λαβόντας τὸ χάραγμα τοῦ θηρίου καὶ τοὺς προσκυνούντας τῇ εἰκόνι αὐτοῦ ζῶντες ἐβλήθησαν οἱ δύο εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρὸς τὴν καιομένην ἐν τῷ θεῷ

Αποκ. 16:2 Καὶ ἀπῆλθεν ὁ πρῶτος καὶ ἐξέχεεν τὴν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ἐγένετο ἔλκος κακὸν καὶ πονηρὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἔχοντας τὸ χάραγμα τοῦ θηρίου καὶ τοὺς τῇ εἰκόνι αὐτοῦ προσκυνούντας.

Αποκ. 20:4 Καὶ εἶδον θρόνους καὶ ἐκάθισαν ἐπ' αὐτούς καὶ κρίμα ἐδόθη αὐτοῖς καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πεπελεκισμένων διὰ τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦ θεοῦ καὶ οἵτινες οὐ προσεκύνησαν τῷ θηρίῳ, οὔτε τὴν εἰκόνα αὐτοῦ καὶ οὐκ ἔλαβον τὸ χάραγμα ἐπὶ τὸ μέτωπον αὐτῶν καὶ ἐπὶ τὴν χεῖρα αὐτῶν, καὶ ἔζησαν καὶ ἐβασίλευσαν μετὰ Χριστοῦ τὰ χίλια ἔτη.

Για την Κοινωνία Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών

Αντώνιος Περιάλης
Πρόεδρος

Τέρτιος Πετροβατζής
Γ. Γραμματέας

Βασίλης Ροδονίδης

(26 Φεβρουαρίου 1946 - 3 Μαρτίου 2024)

Ελευθέρα Ευαγγελική Εκκλησία Λιπασμάτων

Την Κυριακή 3 Μαρτίου 2024, ο Θεός κάλεσε κοντά του τον επί χρόνια υπηρέτη του, πρεσβύτερο της Εκκλησίας μας και πολύ αγαπητό μας αδελφό, Βασίλη Ροδονίδη.



Μετά από μια επίπονη ασθένεια που δοκίμασε αυτόν και την οικογένειά του, αναπαύεται πλέον στην αγκαλιά του Σωτήρα μας Κυρίου Ιησού Χριστού.

Ο Βασίλης Ροδονίδης γεννήθηκε το 1946 στην προσφυγική περιοχή της Δραπετσώνας, δυτικά του Πειραιά, σε μια πολυμελή πιστή οικογένεια, και μεγάλωσε μέσα σε πολλές δυσκολίες, στερήσεις και φτώχεια.

Σε πολύ νεαρή ηλικία δέχθηκε τον Ιησού Χριστό ως Λυτρωτή και Σωτήρα του και εντάχθηκε στην Εκκλησία Λιπασμάτων, όπου υπηρετούσε ο παππούς του, Βασίλης Ροδονίδης. Μετά τον βομβαρδισμό της πρώτης εκκλησίας στο Καστράκι της Δραπετσώνας, κοντά στο λιμάνι του Πειραιά, κατά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, όταν και γκρεμίστηκε το κτίριο της εκκλησίας, η εκκλησία φιλοξενήθηκε στο

σπίτι των γονέων του, Γιάννη και Χαρίκλειας Ροδονίδη.

Αποφοίτησε από την Σχολή Ναυπηγικής και εξειδικεύτηκε στην Θεωρία - Σχεδίαση - Κατασκευή Πλοίου και στην Μηχανολογία. Απασχολήθηκε για κάποια χρόνια στον ναυπηγοεπισκευαστικό τομέα, όμως οι υποχρεώσεις της ζωής, που προέκυψαν από την δημιουργία της δικής του οικογένειας, τον οδήγησαν στην ενασχόληση με πληθώρα άλλων εργασιών, κυριολεκτικά από το πρωί έως το βράδυ. Αυτή η πολυπραγμοσύνη του και η ενασχόλησή του με πολλές και διαφορετικές εργασίες τον όπλισε με μεγάλη ικανότητα εξοικείωσης με ανθρώπους διαφορετικών χαρακτήρων, γι' αυτό και ένιωθε άνετα να συναναστρέφεται με τον οποιονδήποτε και μπορούσε ο οποιοσδήποτε να κάνει παρέα μαζί του.

Ο Βασίλης, ήδη από τα πρώτα βήματα της πίστης του, είχε δείξει ιδιαίτερο ζήλο για τα πράγματα του Θεού και για την προσφορά υπηρεσίας προς Αυτόν. Είχε μεγάλη φυσική δύναμη, την οποία διέθεσε στον Κύριο για πολλές δύσκολες και βαριές δουλειές, επ' ωφελεία της εκκλησίας, των άλλων εκκλησιών και των αδελφών του. Ήταν ακούραστος και δεν έχασε ποτέ σύναξη της εκκλησίας, παρά τον κάματο της ημέρας από την δουλειά του. Η εκκλησία του έγινε το σπίτι του.

Γεμάτος όρεξη και θέληση για ζωή, αλλά προπάντων με θέληση και πάθος για προσφορά στο έργο και στον αγρό του Κυρίου, ξεκίνησε και ασχολήθηκε με ποικιλία διακομιών. Έδινε τον Χριστό με την προσωπική του μαρτυρία, με το μοίρασμα φυλλαδίων, με αφισοκολλήσεις, με το βιβλιοπωλείο της εκκλησίας που στηνόταν στο Πασαλιμάνι σε ένα καρότσι - πάγκο. Βοηθούσε όποιον αδελφό του είχε μετακόμιση και, εκείνη την εποχή, οι μετακομίσεις ήταν αρκετά συχνές για όλες τις οικογένειες. Ξεκίνησε τις επαφές με τις φυλακές της Άμφισσας, του Ναυπλίου και όχι μόνο, έτσι ώστε να δίνεται η μαρτυρία του μηνύματος του Ιησού Χριστού στους φυλακισμένους των σωφρονιστικών καταστημάτων.

Συμμετείχε τακτικά σε συσσίτια για τους φτωχούς και τους άπορους με άλλους αδελφούς, έτσι ώστε να δοθεί η μαρτυρία του

Σταυρού και σε αυτούς. Όπου υπήρχαν δημόσιες εκδηλώσεις και πανηγύρεις, έτρεχε μαζί με τους αδελφούς του να στήσει το τραπεζάκι με τον Λόγο του Θεού, με βιβλία και με φυλλάδια που απαντούσαν μέσα από την Βίβλο στα θεμελιώδη ερωτήματα της ανθρώπινης ψυχής. Κάποια καλοκαίρια πήγαινε στις κατασκηνώσεις του Σουνίου και βοηθούσε στις προπαρασκευαστικές εργασίες που γίνονταν εκεί, πριν ξεκινήσουν τα καλοκαιρινά προγράμματα. Στα επόμενα χρόνια, ξεκίνησε κάθε Κυριακή μεσημέρι και μεσοβδόμαδα να επισκέπτεται ασθενείς σε νοσοκομεία και σε σπίτια μαζί με τον αείμνηστο Σπύρο Πορτινό.

Επίσης, διοργάνωσε στην εκκλησία μας “συνεργείο διαλογής” ρούχων και παπουτσιών για τους άπορους αδελφούς της Αλβανί-

λά χρόνια. Είχε το χάρισμα της μεταδοτικότητας στις μικρές παιδικές ψυχές, καθώς τους μετέφερε τις μεγάλες αλήθειες του Λόγου του Θεού μέσα από απλές ιστορίες, που κρατούν το ενδιαφέρον ενός παιδιού αμείωτο. Δεν ήθελε να ανεβαίνει στον άμβωνα. Προτιμούσε να μένει αθόρυβος και να κάνει δουλειά χωρίς πολλές φανφάρες και χωρίς να προβάλλει τον εαυτό του.

Ο Βασίλης Ροδονίδης ήταν πρεσβύτερος της Εκκλησίας μας για πάρα πολλά χρόνια. Ήταν απλός και ταπεινός άνθρωπος. Με τους αδελφούς του ήταν προσηνής, ευχάριστος, πράος, αγαθός, καλόκαρδος. Είχε πηγαίο, πνευματώδες και έξυπνο χιούμορ, βγαλμένο από την πείρα της ζωής. Με μια φράση, μπορούσε να δημιουργεί ηρεμία, σιγουριά και χαμόγελο στο



ας, της Μολδαβίας, της Ρουμανίας και της Ουκρανίας, τις εκκλησίες των οποίων επισκεπτόταν προσωπικά, για να τις στηρίξει πνευματικά και για να διαπιστώσει τις ανάγκες τους. Μάζευε ο ίδιος γραμματόσημα για να στηρίξει την Ιεραποστολή για τους Λεπρούς. Ασχολήθηκε επισταμένως με τις εργασίες της εκκλησίας της Σαλαμίνας, πριν το χτίσιμο της οποίας την υπηρετούσε μαζί με άλλους αδελφούς ως διάκονος του λόγου στην κουζίνα αδελφικού σπιτιού. Επίσης διακονούσε και άλλες κατ' οίκον συναθροίσεις στους Αγίους Αναργύρους και στην Άνω Γλυφάδα. Έδειχνε το ίδιο μεράκι και την ίδια όρεξη ανεξάρτητα καιρικών συνθηκών και ασχέτως εάν ασχολούταν με το πιο μικρό μερμέτι ή την πλέον βαριά δουλειά. Ήταν κυριολεκτικά άνθρωπος για όλες τις δουλειές. Τα τελευταία χρόνια είχε ξεκινήσει να επισκέπτεται και να υπηρετεί μεμονωμένους αδελφούς στην Τζια και στην Σύρο.

Διατέλεσε υπεύθυνος του Κυριακού Σχολείου της Εκκλησίας Λιπασμάτων για πολ-

περιβάλλον του. Ποτέ δεν αρνήθηκε βοήθεια σε αδελφό του. Ήταν δοτικός, με πνεύμα θυσίας και αυταπάρνησης. Ένας πραγματικός στρατιώτης του Χριστού. Ήταν το στήριγμα και η καταφυγή όλων μέσα στην εκκλησία. Ήταν άνθρωπος πράξεων και όχι λόγων. Ήταν εκτελεστής του Λόγου του Θεού και όχι απλά ένας ακροατής. Ήταν αδιαμφισβήτητα τα “χέρια της Εκκλησίας”. Έτρεχε να λύσει το οποιοδήποτε πρόβλημα παρουσιαζόταν, οπουδήποτε παρουσιαζόταν. Θεωρούσε τους άλλους υπερέχοντες από αυτόν. Ήταν ανιδιοτελής και είχε αγνή καρδιά. Ήταν ένα ζωντανό παράδειγμα για όλη την Εκκλησία.

Ο Βασίλης Ροδονίδης, έφυγε προσωρινά από ανάμεσά μας για την Ουράνια Πατρίδα. Όμως δεν θα τον ξεχάσουμε. Μέχρι να τον συναντήσουμε, θα τον θυμόμαστε πάντα ως παράδειγμα προς μίμηση στην υπηρεσία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Μέχρι να τον ξαναδούμε.

Αμήν!

Αφιέρωμα στον Κυριάκο - Παύλο Υφαντίδη

Αντώνης Περιάλης

Πέρασαν 60 χρόνια από την αναχώρηση του Κυριάκου - Παύλου Υφαντίδη, ενός πραγματικού ήρωα της πίστης και της δράσης. Αυτοί που τον γνώρισαν προ-



σωπικά και τον άκουσαν να κηρύττει, λένε ότι ήταν ένας φοβερός ιεροκήρυκας, με μία δυναμική εμφάνιση που συγκλόνιζε τα πλήθη στην Αμερική και στην Ελλάδα. Δεν έχω προσωπικά ακούσει ή διαβάσει κάποια ομιλία του, όμως βλέπω την επίδρασή του στις ζωές μας μέχρι σήμερα.

Ένας άνθρωπος προικισμένος από τον Θεό που δεν έμεινε μόνο στο κήρυγμα του Λόγου Του, αν και ήταν εντυπωσιακό, αλλά προχώρησε σε πλήθος έργων. Και ο λόγος μένει και το έργο μένει. Η Κατασκήνωση της Κοινωνίας των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών είναι κυρίως αποτέλεσμα της ενεργούς δράσης του Κυριάκου Υφαντίδη. Είναι το μεγαλύτερο από τα έργα που ο Θεός τον αξίωσε να παράξει. Στις σελίδες αυτού του τεύχους, θα διαβάσετε ένα μέρος από την θρυλική ιστορία του. Μία συναρπαστική ιστορία που θα μπορούσε να γυριστεί χωρίς περαιτέρω δραματουργική επεξεργασία σε κινηματογραφικό έργο.

Γεννημένος στο Ορντού του Πόντου,

γόνος χριστιανικής οικογένειας με υποδειγματική πίστη, με πατέρα ιεροκήρυκα, παιδί του Κυριακού Σχολείου. Ξέκοψε από τις χριστιανικές παρέες, έγινε αντάρτης εναντίον των Τούρκων μετά την σφαγή των Αρμενίων και τις εξορίες των Ελλήνων. Προδομένος από τους Ρώσους που συνθηκολόγησαν με τους Τούρκους, φεύγει με μια βάρκα στην Μαύρη Θάλασσα και, μέσα στην πίκρα του, πετάει την Καινή Διαθήκη που είχε στον κόρφο του στο νερό. Από το Βλαδιβοστόκ περνά στην Ιαπωνία. Εκεί μαρκάρει για την Αμερική. Στο πλοίο λοιπόν τον βρήκε ο Χριστός, όπως συνήθιζε να λέει.

Στην Αμερική δραστηριοποιείτε για την σωτηρία της Ελλάδας από την πείνα και την εξαθλίωση που επέφερε ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος. Έγινε Γενικός Γραμματέας της Επιτροπής Βοήθειας για την Επιβίωση του Ελληνικού Λαού "CARE" και ανέλαβε την αποστολή δεμάτων ρουχισμού και τροφίμων. Ίδρυσε την "Greek Evangelical Mission" για τους Έλληνες, της οποίας υπήρξε το κύριο δραστήριο πρόσωπο ως Γενικός Γραμματέας, με Πρόεδρο τον αξιόλογο Αμερικανό Δρα Γιόζεφ Έβανς και Αντιπρόεδρο τον Δρα Έντμαν, διευθυντή της Βιβλικής Σχολής του Wheaton College. Έστειλε τεράστια βοήθεια για τα παιδιά όλης της Ελλάδας.

Η Κατασκήνωση, από το 1943 στην Πεντέλη μέχρι και την μόνιμη εγκατάστασή της στο Σούνιο το 1954, άλλαζε συνέχεια τον τόπο που λειτουργούσε. Κάθε φορά είχε και ιδιαίτερες δυσκολίες λόγω της αλλαγής, αλλά και της δυσφορίας των τοπικών αρχών που δεν τους άρεσε να βλέπουν μια ευαγγελική κατασκήνωση στον χώρο αρμοδιότητάς τους. Ήταν ιδέα του Παύλου Υφαντίδη η Κατασκήνωση του Σουνίου να εγκατασταθεί σε μόνιμο ιδιόκτητο χώρο. Είχε διαπιστώσει προσωπικά κατά την διάρκεια της Κατοχής, όταν έμεινε αποκλεισμένος στην Ελλάδα, τόσο την υλική όσο και την πνευματική προσφορά της Κατασκήνωσης. Και βέβαια η ιδέα του μόνιμου χώρου για να υλοποιηθεί είχε ανάγκη από χρήματα. Χρήματα όμως δεν ήταν δυνατόν να ευρεθούν στην Ελλάδα και μάλιστα στις Ελεύθερες Ευαγγελικές Εκκλησίες, εφόσον είχε προηγηθεί η Γερ-

μανική Κατοχή και ο Εμφύλιος Πόλεμος.

Ο Υφαντίδης ζήτησε βοήθεια από τους αδελφούς των Εκκλησιών, που συνεργάστηκαν ψάχνοντας κάποιον τόπο που θα μπορούσε να αγοραστεί, ώστε να εγκατασταθεί εκεί μόνιμα η Κατασκήνωση. Δεν ήταν εύκολο το εγχείρημα. Την λύση έδωσε ο Θεμιστοκλής Λαλιώτης, καρπός και αυτός του έργου του Κώστα Μεταλληνού, με έμπνευση από τον Θεό. Είχε ένα κτήμα περίπου δύο στρεμμάτων στο Σούνιο, στην είσοδο της σημερινής Κατασκήνωσης. Υπέδειξε τον συγκεκριμένο χώρο ως την καλύτερη τοποθεσία της Αττικής. Μέσα στον Εθνικό Δρυμό, δίπλα στον αρχαιολογικό χώρο του Σουνίου και πολύ κοντά στην ολοκλήθη θαλάσσια. Ο Θεμιστοκλής Λαλιώτης κληροδότησε το ακίνητό του στην Κατασκήνωση του Σουνίου.

Ο Υφαντίδης έστειλε τα χρήματα και ο χώρος των 30 περίπου στρεμμάτων αγοράστηκε από την Greek Evangelical Mission. Όχι μόνο αγοράστηκε ο χώρος, αλλά έστειλε χρήματα και κτίστηκαν οι ομάδες, η τραπεζαρία, η κουζίνα και η αποθήκη, η βάση δηλαδή της Κατασκήνωσης. Ύστερα ήρθε ο ίδιος στο Σούνιο να δει το έργο και δυσανασχέτησε μπροστά στον Μεταλληνό και την Μαρίκα Παρδαλάκη για την φτηνή και πρόχειρη κατασκευή. Και είχε δίκιο. Την πρώτη κιόλας χρονιά, λόγω ενός δυνατού αέρα, έφυγαν οι στέγες των ομάδων. Ο Θεός φύλαξε να μην υπάρξουν θύματα. Την μαρτυρία αυτή έδωσε η Μαρίκα Παρδαλάκη, η οποία ήταν παρούσα στην επίσκεψη του Υφαντίδη στον χώρο και το περιστατικό αναφέρει και ο Θάνος Καρμπόνης στο βιβλίο του “Το μαργαριτάρι του Σουνίου”.

Σημειώνουμε εδώ ότι η Μαρίκα Παρδαλάκη μετά από πολλά χρόνια, όταν προσβλήθηκε από καρκίνο, κληροδότησε και αυτή όλη την περιουσία της στην Κατασκήνωση, με τον όρο να την χειριστούν ικανοί εκτελεστές της διαθήκης της και να μη γίνει σπατάλη των χρημάτων. Είναι ξεκάθαρο πάντως ότι εκείνη την εποχή δεν υπήρχαν στελέχη στην Κοινωνία των Ελευθέρων Εκκλησιών που να μπορούν να εμποτεύσουν τα τεχνικά έργα. Ούτε ο Μεταλληνός ούτε και οι συνεργάτες του ήταν σε θέση να ελέγξουν τις κατασκευές. Τα έργα πραγματοποιήθηκαν χωρίς έλεγχο στις κακοτεχνίες του εργολάβου, που απλά έτυχε να είναι Ευαγγελικός!

Ο Κυριάκος Υφαντίδης δεν ήταν απλά δωρητής. Ήταν άνθρωπος που μπορούσε να ελέγξει την ποιότητα των κατασκευών σε σχέση με τα χρήματα που δώριζε. Ήταν άνθρωπος

όχι μόνο των λόγων και των εράνων, μα και της πραγματικής ζωής. Η Κατασκήνωση του Σουνίου, που στο πέρασμα των ετών από ένας απλός χώρος για φιλοξενία παιδιών μετεξελέχθηκε σε ένα διεθνές κέντρο που προσελκύει σήμερα δεκάδες συνέδρια και προγράμματα τόσο από το εσωτερικό όσο και από το εξωτερικό, καθώς και χριστιανικές συναντήσεις από πολλές χώρες του κόσμου, οφείλει ευγνωμοσύνη στον Θεό για τον Κυριάκο Υφαντίδη και για την δραστηριότητα της αγάπης του.

Αργότερα η Αμερικανική οργάνωση, αναγνωρίζοντας τις μεγάλες προσπάθειες στο πεδίο των Κατασκηνώσεων των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών, δώρισε επισήμως στις 11/10/1961 τον χώρο της Κατασκήνωσης στο Σωματείο “Σύνδεσμος Μελών της Ελευθέρων Ευαγγελικής Εκκλησίας”, που έχει την κυριότητα των περισσότερων ακινήτων της Κοινωνίας μας.

Είναι γεγονός ότι το έργο του Κυρίου δεν έχει ανάγκη μόνο από ικανούς ιεροκήρυκες ή διανοητές, όπως ήταν ο Κώστας Μεταλληνός και πολλοί άλλοι, αλλά και από ανθρώπους της δράσης, της πραγματικής ζωής, ανθρώπους σαν τον Κυριάκο Υφαντίδη. Οι υλικές κατασκευαστικές υποδομές και οι υπηρεσίες που αυτές προσφέρουν είναι συντελεστικές στην αύξηση του προσφερόμενου έργου που έχει καθαρό πνευματικό χαρακτήρα. Η προσωπική μου πνευματική και διανοητική επιμόρφωση έγινε πολύ περισσότερο στον χώρο της Κατασκήνωσης, που από μικρό παιδί με φιλοξενεί, παρά στον καθαρά εκκλησιαστικό χώρο που μεγάλωσα. Και αυτό γιατί ο χώρος του Σουνίου τελικά προσέλκυσε δεκάδες ικανούς μελετητές του Λόγου του Θεού, που μας δίδαξαν μεγάλη ποικιλία Βιβλικών θεμάτων και διανοητικών προσεγγίσεων.

Μπροστά στην μεγάλη τραπεζαρία του Σουνίου, η Κατασκήνωση ευγνωμονούσα εντοίχισε ορειχάλκινες πινακίδες με το παρακάτω κείμενο στα Ελληνικά και στα Αγγλικά:

**«Εις την προσφιλή μνήμη
του Κυριάκου - Παύλου Υφαντίδη
(1897 - 1964)**

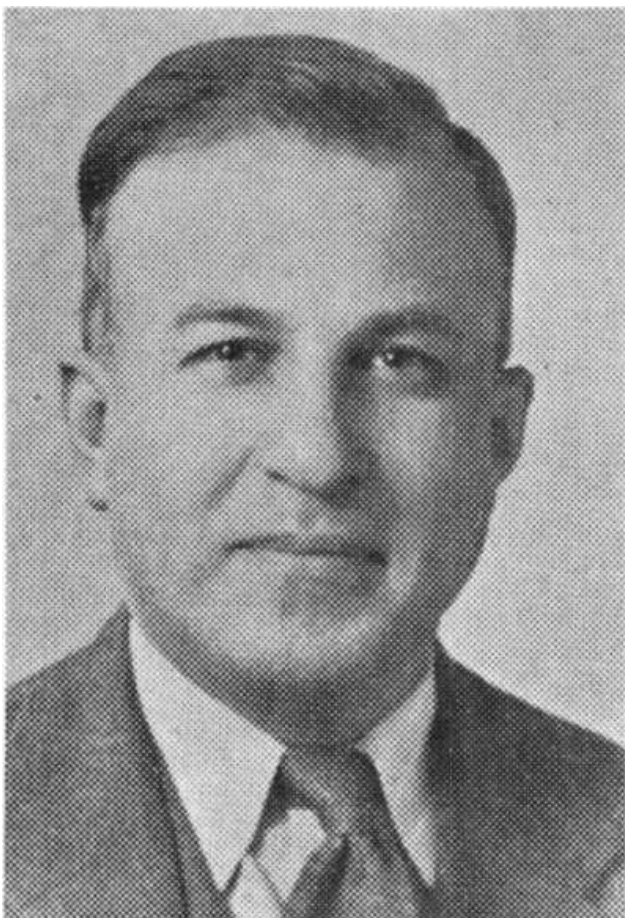
**εις την αφοσίωση, αφιέρωση
και τις άοκνες προσπάθειες του οποίου
οι Παιδικές τούτες Κατασκηνώσεις
ιδρύθηκαν και λειτουργούν».**

Και έγινε αυτή η μνημόνευση, γιατί οι μετέπειτα γενεές δεν πρέπει να ξεχνούν ότι ο Θεός πραγματοποίησε μέσω ανθρώπων που αφιέρωσαν την ζωή τους στο μεγάλο έργο της μετάδοσης της αλήθειας του Ευαγγελίου στα παιδιά και όχι μόνο.

Δύο Επέτειοι

Αναδημοσίευση από το περιοδικό "Σάλπισμα" του έτους 1964

Τούτο τον χρόνο που διανύουμε, δύο επέτειοι φέρνουν ζωνρά στην μνήμη μας δύο από τους πρωτεργάτες των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών, τον Κυριάκο - Παύλο Υφαντίδη, καθώς συμπληρώνεται εξηκονταετία από την αποδήμησή του στον Κύριο



(1964), και τον Χάρη Καρτερούλη, καθώς συμπληρώνεται πενήκονταετία από την μετάστασή του στους Ουρανούς (1974). Και οι δύο υπήρξαν βασικά στελέχη του κινήματος των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών και υποδείγματα ζωντανής μαρτυρίας του Κυρίου Ιησού Χριστού για τις νεότερες γενεές.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ - ΠΑΥΛΟΣ ΥΦΑΝΤΙΔΗΣ

Ένα σύγχρονο "Βοανεργές". Ένας Υιός Βροντής.

Μόνο ευγνωμοσύνη μπορούν να νιώθουν οι Ελεύθερες Ευαγγελικές Εκκλησίες για έναν άνθρωπο όπως ο Κυριάκος - Παύλος Υφαντίδης. Ήταν μία μεγάλη καρδιά, ένας

άνδρας ευγενής, εντυπωσιακός αλλά και ιδιόρρυθμος αγορητής. Δεν είχε τον ολύμπιο χαρακτήρα των ρητόρων που αφήνουν το γραφείο τους για να ανέβουν στον άμβωνα. Έδινε την εντύπωση ότι κατέβαινε από την κορυφή Χωρήβ για να κηρύξει στα αμαρτωλά πλήθη. Λες και ανήκε σε μια άλλη τάξη ανθρώπων, που τον χαρακτήρα τους τον σφυρηλάτησαν τιτανικές περιπέτειες του Καυκάσου.

Γεννημένος στον Πόντο και διωγμένος από τον φόβο της Ρωσικής Επανάστασης, διέσχισε την Σιβηρία, για να φτάσει με μια ομάδα ομογενών 40 περίπου ανθρώπων, μέσα σε μια βάρκα και ύστερα από ταλαιπωρία 18 ημερών, στις ακτές τις Ιαπωνίας. Πάνω στο άξενο λίκνισμα των κυμάτων, ο νεαρός τότε Υφαντίδης έχασε την πίστη του στον Θεό. Συνέπεια αυτής της ψυχικής του κατάπτωσης ήταν να πετάξει την Αγία Γραφή στην θάλασσα, που με αυτήν είχε ανατραφεί και μέχρι τότε την έφερε μαζί του. Εκεί στο πέλαγος, ανάμεσα σε ουρανό και γη, ο έφηβος από χριστιανικό σπίτι κλήθηκε να παλέψει σαν άλλος Ιακώβ με τον Άγγελο του Κυρίου. Η αλόγιστη αλλά αποφασιστική πράξη του να πετάξει την Γραφή στην θάλασσα, ήταν μία πρόκληση για τον Ουρανό. Ο Θεός όμως που γνωρίζει τις καρδιές των ανθρώπων, τον έσωσε από την τρικυμισμένη θάλασσα και συγχρόνως του θεράπευσε την απιστία. Πέρα εκεί, στην εξωτική εκείνη χώρα και μέσα στην καρδιά της πιο παχυλής ειδωλολατρίας, ο Υφαντίδης οδηγήθηκε να γίνει Χριστιανός από μια μικρή ομάδα Αμερικανών που γνώρισε.

Χριστιανός όχι "του γλυκού νερού", όπως είναι δυστυχώς πολλοί κυριακάτικοι θρησκευόμενοι, που τους χαμογελά το περιβάλλον και τους εξασφαλίζει άνεση, καλοζωία, προστασία και ασφάλεια. Στην χώρα που βρέθηκε, τον περιστοίχιζε ένα περιβάλλον σχεδόν εχθρικό, βρέθηκε αντιμέτωπος με την καχυποψία των ντόπιων έναντι του αλλόφυλου, με την περιέργη ψυχολογία του Γιαπωνέζου και τις πολύ διαφορετικές συνθήκες ζωής. Ο Υφαντίδης στο έδαφος της Ιαπωνίας ένωσε μία μεγάλη σπαθιά στην ψυχή του. Έμαθε να αγαπά όλους τους ανθρώπους, ακόμα και αυτούς τους Γιαπωνέζους, που, όπως έλεγε ο ίδιος, «δεν ήξερες πότε γελούν και πότε κλαίνε, γιατί, όταν έκλαιγαν, έμοιαζαν τα πρόσωπά τους λαμπερά σαν το αυγουστιάτικο φεγγάρι και, όταν γελούσαν, σου έδιναν την εντύπωση ότι μελαγχολούν».

Πόση όμως πείρα ζωής! Μία ζωή

πνευματική, έμπρακτου χριστιανισμού, με βαθιά έρευνα στο μυστήριο που λέγεται άνθρωπος. Σύντομα έφυγε από την Ιαπωνία για να πάει να σπουδάσει στην Αμερική μαθήματα που θα του έδιναν εφόδια στην αποστολή που ανακάλυψε ότι είχε η καινούρια του ζωή με τον Χριστό. Μετά τις σπουδές του στον Νέο Κόσμο, αισθάνθηκε την ανάγκη να δει τους ομοεθνείς και στενότερους συμπατριώτες του κι έτσι ήρθε στην Ελλάδα.

Ο άμβωνας των Ευαγγελικών Εκκλησιών της Ελλάδος γνώρισε τον χειμαρρώδη πλαταγισμό αυτού του νέου “Βοανεργούς”, που έκανε το ακροατήριό του να συγκλονίζεται. Ίσως σε μερικούς να μην άρεσε στις πρώτες του εκδηλώσεις. Κανείς όμως δε μπορούσε να

τητας που είχε ο λόγος του με την αναμόχλευση της ψυχής του ακροατηρίου, ήταν αληθινά καταπληκτικό. Οι κινήσεις των χεριών του, των ώμων του και το τεράστιο άνοιγμα της αγκαλιάς του πολλές φορές συνοδευόταν με την πιο σπαρακτική έκκληση για μετάνοια που άκουσα ποτέ από ευαγγελιστή να κηρύττει στον τόπο μας. Ο τόνος της φωνής του πρόδιδε πολύ τον ποντιακό αλλά και τον αμερικάνικο θετικισμό. Όλα αυτά μαζί με τις συσπάσεις του προσώπου του, ξένιζαν τους ακροατές που ζητούσαν μία ευπρεπή στωμυλία (ευχάριστη αερολογία) κι η οποία συχνά νανούριζε. Το ακροατήριο αυτού του επιπέδου ο Υφαντίδης δεν μπορούσε να το ανεχθεί. Το είχε ξεπεράσει από τότε που πέταξε την Γραφή του στην θάλασσα.



Ο Κυριάκος Υφαντίδης με παιδιά της Κατασκήνωσης

του αμφισβητήσει την πηγαία έμπνευση και το γνήσιο χριστιανικό ήθος.

Ο Υφαντίδης ήταν μια πλούσια καρδιά που την σπάραζε η πολλή αγάπη για τον άνθρωπο. Με τον τρόπο του συγκινούσε τους ακροατές του. Δεν έμοιαζε με διανοούμενο. Ήταν παιδί των μεγάλων περιστάσεων. Δεν μετρούσε τους πιστούς κατά άτομο, αλλά κατά εκκλησίες και ομάδες εκκλησιών. Την Ελλάδα την έβλεπε σαν να κάλυπτε την Ανατολική Μεσόγειο. Η βροντερή σπαρακτική φωνή του έκανε να τρίζουν τα τζάμια των μικρών Ευαγγελικών συνάξεων στην Ελλάδα.

Ήταν ομιλητής κατάλληλος για χιλιάδες ακροατές, ικανός να μιλήσει σε πλήθη που συνωστίζονταν. Το χάρισμα της περιγραφικό-

Ήταν αληθινός Χριστιανός, μεγάλος πιστός, τίμιος στρατιώτης του Χριστού και Ευαγγελιστής μεγάλων διαστάσεων διεθνούς κλίμακας. Έδινε όλο του τον εαυτό με ό,τι ασχολούταν. Αγαπούσε πολύ την Ελλάδα και την περπάτησε σχεδόν ολόκληρη. Έτυχε να πάμε σε κάποια χωριά της Πελοποννήσου. Ήταν η εποχή που ακόμα οι αντάρτες δεν είχαν εγκαταλείψει τα απόκρημνα βουνά της. Το σούρουπο, καθώς δεν ξέραμε και δεν βλέπαμε τον δρόμο, χαθήκαμε μέσα σε ένα φαράγγι της Στυμφαλίας. Μας πήρε η νύχτα και γυρίζαμε άσκοπα μέσα σε άγνωστες και επικίνδυνες περιοχές, μα κανένας φόβος δεν τον τρόμαζε. Άφηνε τον εαυτό του να οδηγηθεί οπουδήποτε θα έβρισκε ανθρώπινη παρουσία. Αποζητούσε

ανθρώπους που είχαν ανάγκη να τους ευαγγελισθεί. Γονάτισε μέσα στο φαράγγι και προσευχήθηκε. Ασφαλώς εκείνη η τρίωρη περιπλάνηση θα θύμιζε τις νεανικές του περιπέτειες στην Ρωσία και την Ιαπωνία.

Ο άνθρωπος αυτός ξέφευγε από τα κοινά μέτρα. Ήταν ανυπότακτος σε μικρολεπτομέρειες που χαντακώνουν την ζωή. Ίσως γι' αυτό τελικά δεν μπόρεσε να παραμείνει μόνιμα στην Ελλάδα, που ωστόσο την υπηρέτησε με αφοσίωση. Φρόντιζε να παρακολουθεί τα πολιτικά ρεύματα για να σταθμίζει σωστά την ψυχολογία του Έλληνα και την ελληνική πραγματικότητα. Είχε φύγει στην Αμερική, προτού γενικευθεί ο τελευταίος πόλεμος, με το τελευ-

ακτινοβολία του ήλιου να σκορπίσουν γύρω του ιριδισμούς και να δημιουργήσουν μια κατάπληξη. Δεν ήταν μόνο το θερμό αίσθημα της αγάπης που τον έκαιγε με πάθος για ευαγγελισμό, ήταν και η σύμπτωση του φυσικού αυτού φαινομένου, που λες και το προκαλούσε για να διακοσμήσει τον υπερβατικό του λυρισμό.

Ο θάνατός του ύστερα από αρρώστια που τον είχε καθηλώσει σε απραξία και σιωπή, ήρθε να τον απαλλάξει από ένα μοτίβο ζωής που δεν ταίριαζε καθόλου στα μέτρα του και στην ιδιοσυγκρασία του. Οι Ευαγγελικές Εκκλησίες στην Ελλάδα ένιωσαν το πέρασμά του σαν ευεργεσία. Πρώτα πνευματική και έπειτα υλική. Η παρουσία του Υφαντίδη στην Ελλάδα



ταίο υπερωκεάνιο που μετέφερε τα διπλωματικά σώματα των Αμερικανών, τα οποία εγκατέλειπαν τις χώρες που πάτησε ο Ναζισμός. Ξανάρθε με την απελευθέρωση της Ελλάδας και η πρώτη του δουλειά ήταν να δώσει ένα χρηματικό ποσό για να του αγοράσω όλα τα βιβλία που γράφθηκαν και τυπώθηκαν στην Ελλάδα σχετικά με το πολιτικό θέμα.

Ο Υφαντίδης άφησε στην ψυχή εκείνων που τον αγάπησαν κάποιες αναλαμπές, μεταξύ Θεϊκού πάθους για την σωτηρία του ανθρώπου και λυρικής τρυφερότητας, όση μπορούν να ενσαρκώνουν τα δάκρυα ενός ανδρός. Ποιος ξεχνά ότι η στεντόρεια φωνή του χαμήλωνε ξαφνικά για να κυλήσουν τα καυτά δάκρυά του, που ήταν ανάγκη να τα αποδιώχνει από τα πέτα του σακακιού του, γιατί, αλήθεια, ήταν αρκετά για να τα μουσκέψουν. Η συγκινητική αυτή εικόνα του δακρύβρεχτου ιεραπόστολου δεν εξαλείφεται εύκολα με ενός μαντηλιού το χάδι. Τα δάκρυα προλάβαιναν με την

υπήρξε αληθινή παρουσία ιεραποστόλου. Πάνω στον άμβωνα ήταν ένας αληθινός “Υιός Βροντής” και ανάμεσα στην κοινωνία των πιστών ταπεινός με όλους. Είχε τα γνωρίσματα ενός μεγάλου και αθώου παιδιού.

Ο Κυριάκος - Παύλος Υφαντίδης ξεκίνησε από τον Πόντο. Έζησε την πίκρα της τούρκικης σκλαβιάς και ξέφυγε από τους διωγμούς μέσα από αφάνταστες περιπέτειες. Πέρασε μέσα από την Ρωσία κατά την διάρκεια της επανάστασης και έπειτα από σωστή Οδύσσεια έφτασε στην Άπω Ανατολή και την Ιαπωνία. Στο περιπετειώδες εκείνο ταξίδι του γνώρισε τον Χριστό ως προσωπικό του Σωτήρα, τον οποίο υπηρέτησε σε όλο το υπόλοιπο της ζωής του. Ταξίδεψε στις Η.Π.Α όπου κήρυττε τον Χριστό.

Στα χρόνια της κατοχής έζησε στην Ελλάδα και γεύτηκε την σκληρότητα της πείνας και της στέρησης. Η αγάπη του για την χώρα και ο πόθος του να βοηθήσει τους συμπα-

τριώτες του τον οδήγησε να ιδρύσει τον Ελληνοαμερικανικό Ιεραποστολικό Σύνδεσμο, του οποίου ήταν ο Γενικός Γραμματέας, και μέσω αυτού έστειλε βοηθήματα στους δεινοπαθόντες Έλληνες, υποστήριξε κατασκηνώσεις και εργάτες του ευαγγελίου, ώστε να κηρυχθεί ο Λόγος του Θεού παντού. Υπήρξε ο δημιουργός της νεότερης ευαγγελικής κίνησης στην Ελλάδα.

Μαζί με τον Κώστα Μεταλληνό και τον Χάρη Καρτερούλη υπήρξαν το δυναμικό τρίο των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών και οι κύριοι στυλοβάτες του έργου. Πέθανε έπειτα από μία εγχείρηση, διατηρώντας μέχρι τέλους την αγάπη του για το Ευαγγέλιο και την μαρτυρία του.

Το έργο των τριών τούτων κολοσσών της πίστης και της μαρτυρίας, Μεταλληνού, Καρτερούλη και Υφαντίδη, θα πρέπει να γνωριστεί στις νεότερες γενεές για παραδειγματισμό και μίμηση, καθώς το προτρέπει η προς Εβραίους επιστολή Ι3:7: «Μνημονεύετε των ηγουμένων υμών, οίτινες ελάλησαν υμίν τον λόγον του Θεού, ων αναθεωρούντες την έκβασιν της αναστροφής μμείσθε την πίστιν».

ΧΑΡΗΣ ΚΑΡΤΕΡΟΥΛΗΣ

Ο Χάρης Καρτερούλης, πράος και γλυκός εργάτης του Ευαγγελίου, μα και ταυτόχρονα θαρραλέος και ανυποχώρητος μάρτυρας του Ιησού Χριστού, γεννήθηκε στην Αναβρυτή της Σπάρτης.

Η γνωριμία του με το Ευαγγέλιο έγινε όταν ήταν νεαρός πρωτοεισακτος υπάλληλος στο Γενικό Λογιστήριο, όπου συναντήθηκε με τον αξέχαστο Κώστα Μεταλληνό. Εκείνος, τμηματάρχης τότε στο Γενικό Λογιστήριο, υπαγόρευσε στον νεαρό υπάλληλο, δοκιμάζοντάς τον στην ορθογραφία, ένα απόσπασμα από το Ευαγγέλιο και έναν στίχο από ένα ποίημά του.

Ο Καρτερούλης έμεινε έκπληκτος από την καθαρότητα της χριστιανικής συνείδησης και σκέψης του Μεταλληνού. Άκουσε από αυτόν για το σωτήριο έργο της χάρις του Χριστού και δέχτηκε πρόσχαρα την σωτηρία.

Η συνεργασία των δύο ανδρών συνεχίστηκε αδιάλειπτα. Ο Χάρης Καρτερούλης υπήρξε ο κυριότερος συνεργάτης του Μεταλληνού από την πλειάδα των δημοσίων υπαλλήλων που ο Θεός έφερε στην σωτηρία με την διακονία του τελευταίου. Σε ολόκληρη την ζωή του κράτησε αμείωτη την αγάπη του και τον θαυμασμό του για τον Μεταλληνό και προπαντός για τον Ιησού Χριστό, τον οποίο ο Μεταλληνός του είχε γνωρίσει και τον οποίο λάτρευε με την ψυχή του.

Στον άμβωνα, όπως και στην ατομική

του μαρτυρία, υπήρξε γλυκός, πράος, καλοσυνάτος, φιλόανθρωπος, προσηγής. Πλήθος πιστών εύρισκαν καταφύγιο σε αυτόν για ποικίλες υποθέσεις τους και ο Καρτερούλης με καλοσύνη και κατανόηση τους εξυπηρετούσε. Τις τσέπες του γέμιζε συνήθως πλήθος σημειωμάτων με τις υποθέσεις διαφόρων.

Υπερασπιζόταν το δίκαιο με θάρρος θαυμαστό, μη οπισθοχωρώντας σε ανώτερούς του, ακόμα και υπουργούς. Ανελίχθηκε άξια στα δημόσια αξιώματα, από Διευθυντής του Γενικού Λογιστηρίου μέχρι και Πάρεδρος Συμβουλός του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Ταυτόχρονα υπήρξε απλός σαν τον πιο κοινό πολίτη.

Διακονώντας την Ελεύθερη Ευαγγελι-



κή Εκκλησία της Νίκαιας για χρόνια ολόκληρα, ποτέ δεν χρησιμοποίησε ιδιωτικό αυτοκίνητο ή ταξί για τις μεταβάσεις του εκεί. Έπαιρνε πάντοτε το λεωφορείο της γραμμής, όπως οι πολλοί. Από την άλλη μεριά, η γενναιοδωρία του προς τους δυστυχούντες αδελφούς του, τους γέροντες που ιδιαίτερα συμπαθούσε, ήταν θαυμαστή.

Η φιλανθρωπία του μαρτυρούσε την ζωή του, περισσότερο και από τον άμβωνα του. Τις οικονομίες του από την υπηρεσία του στο Συμβούλιο της Ευρώπης στο Στρασβούργο, ως εκπρόσωπος του Ελληνικού Δημοσίου, τις διέθεσε όλες για την ανοικοδόμηση του Πνευματικού Κέντρου “Χάρις” στο Σούνιο, που πήρε και το όνομά του.

Έμεινε μέχρι το τέλος της ζωής του ο αγαπητός αδελφός Χάρης, το καταφύγιο του πτωχού, ο υπερασπιστής του αδικημένου, ο γλυκός και πράος κήρυκας του Ευαγγελίου.

Άρθρο για την Κατασκήνωση που δημοσιεύθηκε το 1954 στο περιοδικό

THE GREEK EVANGEL

της Ελληνοαμερικανικής Ιεραποστολικής Ένωσης
που ίδρυσε ο Κυριάκος - Παύλος Υφαντίδης.

Ανοιξη 1954
Η Κατασκήνωση “Καλά Νέα”

Καθώς οι μήνες περνάνε και η ώρα για

με ενοίκιο. Η μόνη λύση είναι να αγοράσουμε ένα χώρο κατάλληλο και χαιρόμαστε να σας πούμε ότι κοντεύουμε να βρούμε λύση. Φέτος, αφού ψάξαμε πολύ, κατασκηνώσαμε 18 χλμ. μακριά από την Αθήνα, στο Μάτι, κοντά στον Μαραθώνα. Από φυσική άποψη, αυτός ο χώρος



την Κατασκήνωση πλησιάζει, υπάρχει έντονο αίσθημα προσμονής. Εκείνο που μας γεμίζει με χαρά περισσότερο από κάθε τι άλλο είναι η ζωογόνα παρουσία του Κυρίου μας. Η μεγαλύτερή μας δυσκολία και φέτος ήταν να βρούμε μια κατάλληλη τοποθεσία με όλες τις απαραίτητες ευκολίες: νερό, δένδρα, θάλασσα κλπ. Ολόκληρη η επαρχία της Αττικής έχει καταληφθεί από κατασκηνωτικές οργανώσεις και είναι δύσκολο να βρούμε μια τοποθεσία δωρεάν ή ακόμα και

είχε κάθε πλεονέκτημα, γιατί είναι γεμάτος με πεύκα που καλύπτουν το βραχώδες έδαφος μέχρι την θάλασσα. Πέρα μακριά βλέπαμε τα βουνά της Εύβοιας. Ωστόσο τα πλεονεκτήματα αυτά αντισταθμίζονταν από ισχυρές ριπές ανέμου. Τα πεύκα κοντά στην θάλασσα μοιάζουν με τεράστια φίδια, καθώς έχουν χτυπηθεί από τους ανέμους και έχουν γείρει μέχρι το έδαφος. Φέτος υποφέραμε ιδιαίτερα εξαιτίας των ειδικών ατμοσφαιρικών συνθηκών. Οι σεισμοί που

είχαν πλήξει τη χώρα είχαν φέρι τρομερούς τυφώνες, που σάρωσαν ολόκληρη την Αττική, σπέρνοντας καταστροφή. Παρ' όλα αυτά το έργο συνεχίστηκε και πολλές φορές πιστεύουμε ότι ο Θεός επενέβη δυναμικά.

Ο φθαρμένος εξοπλισμός πρέπει να αντικατασταθεί

Ένα άλλο πρόβλημα ήταν η δημιουργία μιας κουζίνας και μιας τραπεζαρίας. Ο φούρνος μας ήταν στο ύπαιθρο. Δεν είχαμε κατάλληλα τραπέζια και καρέκλες.

Επί τω έργω

Λίγες μέρες πριν ανοίξει η Κατασκήνωση, μια ομάδα εργατών και βοηθών δούλεψε σκληρά. Καθάρισαν τον χώρο, έκοψαν κλαδιά, πέταξαν πέτρες και πολύ σύντομα 21 σκηνές, η τραπεζαρία και η κουζίνα είχαν ετοιμασθεί, περιμένοντας τις χαρούμενες φωνές των παιδιών. Έστησαν σκηνές για το νοσοκομείο καθώς και για τις αποθήκες. Συνολικά 11 μεγάλες σκηνές για τα παιδιά με τα ονόματα των πολύτιμων λίθων της Αποκάλυψης φυτεύτηκαν ανάμεσα στα πεύκα. Στο κέντρο στήθηκε το κοντάρι της σημαίας με γραμμένο με άσπρες πέτρες το εδάφιο "Χριστός η Χαρά μας".

Ένας ύμνος στον Θεό της Αγάπης

Φέτος πάλι η Κατασκήνωση λειτουργούσε για διάφορες περιόδους, η καθεμιά διάρκειας ενός μηνός. Για την πρώτη περίοδο είχαμε περίπου 150 αγόρια και την δεύτερη 185 κορίτσια. Όταν έφτασαν τα λεωφορεία με τους πρώτους κατασκηνωτές, ολόκληρος ο χώρος αντηχούσε από ζωή και τραγούδι. Ήρθαν να ενωθούν με την ομορφιά των πεύκων, με τον ουρανό και την θάλασσα, σαν ύμνος στον Θεό της αγάπης.

Δυσκολευτήκαμε να φιλοξενήσουμε τόσα πολλά παιδιά, καθώς τα μέσα μας ήταν πενιχρά. Πολλά από τα κρεβάτια είχαν καταστραφεί εντελώς και αναγκαστήκαμε να βάλουμε δυο παιδιά σε κάθε κρεβάτι. Εντούτοις η Κατασκήνωση είχε ολοκληρωθεί και ξεκίνησε με πίστη στον Αληθινό Θεό, ο οποίος, όπως πάντα, ήταν ο αόρατος αλλά πραγματικός Προστάτης και Φρουρός της Κατασκήνωσής μας.

*«Επειδή, ποιος Θεός υπάρχει,
εκτός από τον Κύριο;
Και ποιος είναι φρούριο
εκτός από τον Θεό μας;»*

(Ψαλμός 18:31)

Με πλήρη εξάρτηση από τον Θεό

Όπως γίνονται όλες οι καθημερινές δραστηριότητές μας με βάση την πίστη και με πλήρη εξάρτηση από τον Θεό, το ίδιο γίνεται και

στην Κατασκήνωση. Χωρίς καμιά ορατή υποστήριξη, χωρίς συγκεκριμένα αποθέματα, παρά μόνο με την πίστη ότι ο Θεός θα υποκινήσει τις καρδιές των δικών Του. Συνήθως οι γονείς που είναι σε θέση να βοηθήσουν πληρώνουν κάτι, αλλά αυτό το καλοκαίρι ελάχιστοι μπορούν, γιατί ήταν μια εξαιρετικά δύσκολη χρονιά οικονομικά. Έτσι, εξαρτώμενοι απόλυτα από τον Κύριο, προχωρήσαμε με την δική Του δύναμη. Η αναπροσαρμογή του δολαρίου είχε θετικό αντίκτυπο στο κεφάλαιό μας, αλλά συγχρόνως είχαν γίνει ουσιαστικές αυξήσεις στις τιμές τροφίμων. Είμαστε ευγνώμονες στους φίλους της Κατασκήνωσης, οι οποίοι και φέτος με την μεγάλη τους αγάπη έχουν δώσει τόσα πολλά και με τόσο πρακτικό τρόπο για τις ανάγκες της.

Χρειάζονται περισσότερα θρεπτικά τρόφιμα

Φέτος, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, μας έλειπαν τροφές απαραίτητες για την υγεία των παιδιών: κρέας, ψάρι, αυγά, λαχανικά και φρούτα. Η κουζίνα είχε πολλές ελλείψεις και δεν είχαμε εστία μαγειρέματος για να μπορέσουμε να μαγειρεύουμε φαγητά και γλυκά, ώστε να δελεάσουμε την όρεξη των φιλάσθενων παιδιών. Μια μόνιμη εστία θα έλυne πολλά προβλήματα της Κατασκήνωσης, αφού θα μπορούσαμε να αφήσουμε μόνιμα εκεί σκευή μαγειρικής και θα ήμασταν σε θέση να ετοιμάσουμε μια μεγαλύτερη ποικιλία γευμάτων.

Η πνευματική και εκπαιδευτική διακονία της Κατασκήνωσης

Φέτος ακολουθήσαμε τα ίδια πνευματικά και εκπαιδευτικά προγράμματα. Η Κατασκήνωση αποτελεί μια από τις πιο σημαντικές ευκαιρίες για να δίνουμε στα παιδιά τον ζωντανό Χριστό. Εδώ στην ευωδιαστή φύση, όπου η παρουσία του Θεού είναι αισθητή, η ψυχή του παιδιού είναι προδιατεθειμένη να δεχθεί τον Κύριο. Είναι η δουλειά του δασκαλου και του πνευματικού εργάτη να διακρίνει αυτή την πολύτιμη στιγμή στη ζωή της κάθε ψυχούλας και να σπείρει τον ουράνιο σπόρο.

Θεωρώντας ως μονάκριβο τον πολύτιμο Λόγο του Θεού

Τα καθημερινά μαθήματα από τον Λόγο του Θεού υπήρξαν ακατάπαυστο πνευματικό εργαστήριο γι' αυτόν τον σκοπό. Συνολικά φέτος είχαμε 4 τάξεις που περιλάμβαναν παιδιά κάθε ηλικίας. Οι αλήθειες του Λόγου του Θεού επαναλαμβάνονταν συνεχώς. Το παιδί μάθαινε τι πάει να πει αμαρτία, ποια είναι τα αποτελέσματά της για την ψυχή και ποια είναι η μεγά-

λη σωτηρία που προετοίμασε ο Θεός. Χρησιμοποιούνταν εποπτικά μέσα και τα παιδιά αποστήθιζαν εδάφια για να έχουν στις καρδιές τους όσο πιο πολλά μπορούσαν από το χρυσάφι του Λόγου του Θεού. Οι δάσκαλοι και όλοι μας ενθαρρυνόμασταν πολύ στο τέλος της κατασκευαστικής περιόδου, όταν ακούγαμε πόσο τα παιδιά είχαν ωφεληθεί από τα καθημερινά τους μαθήματα.

Προσευχή και επικοινωνία στην ζωή της Κατασκήνωσης

Πρωί και βράδυ είχαμε ώρες προσευχής. Έτσι η ζωή της ομάδας έμοιαζε με οικογενειακή ζωή και οι ψυχές των παιδιών ενώνονταν ολοένα και πιο πολύ με αδελφική αγάπη και προσευχή, καθώς έφεραν μπροστά στον Θεό τα

ένα λαμπρό φως

Οι ώρες της ψυχαγωγίας και η παρουσίαση ιστοριών και παραβολών από την Βίβλο οικοδομούσαν πνευματικά όχι μόνο τους κατασκευαστές αλλά και τους πολλούς επισκέπτες. Ολόκληρη η Κατασκήνωση έγινε ένας δυνατός φάρος μαρτυρίας. Τις Κυριακές ήταν συνήθεια να έρχονται πολλοί επισκέπτες όχι μόνο για να απολαύσουν το όμορφο περιβάλλον και να συναντήσουν τα παιδιά τους, αλλά γιατί ακόμα ήξεραν ότι θα έβρισκαν ένα πλούσιο πνευματικό πρόγραμμα. Πολλά από τα παιδιά προθυμοποιούνταν να μιλήσουν για το τι είχαν κερδίσει στον μήνα που έμεναν στην Κατασκήνωση, σε μια ατμόσφαιρα ποτισμένη από την παρουσία του Ζωντανού Ουράνιου Κυρίου.



Αριστερά και δεξιά τα αδέρφια Τάκης και Μαίρη Μαυρομάτη, εκ γενετής τυφλοί από την Θεσσαλονίκη. Φιλοξενήθηκαν επί δεκαετίες στην κατασκήνωση του Σουνίου.

ατομικά θέματα προσευχής τους. Κάθε πρωί επίσης υψώναμε την σημαία. Σε απόλυτη ησυχία στέκονταν ολόγυρα και άκουγαν το εδάφιο της ημέρας. Μετά το βραδινό φαγητό προσευχή και ευχαριστία υψώνονταν από τα χείλη τους, όχι μόνο για την ζωή της ημέρας που πέρασε και για το βράδυ που θα ακολουθούσε, αλλά και για τους φίλους που με διάφορους τρόπους υποστήριζαν την Κατασκήνωση. Πόσο ευφραίνονταν οι καρδιές μας, όταν βλέπαμε την προθυμία των μικρών παιδιών να προσεύχονται!

Η μαρτυρία της Κατασκήνωσης,

Συγκινητικές ομολογίες

Παρακάτω θα μοιραστούμε μαζί σας μερικές από τις ομολογίες των παιδιών μας και μερικά περιστατικά που εξέφραζαν το πνεύμα ολόκληρης της Κατασκήνωσης. Η μικρή Πόπη Κ. στην σύντομη ομολογία της έγραψε:

«... Όταν ήρθα στην κατασκήνωση, η καρδιά μου δεν ήταν και τόσο καθαρή. Κάθε μέρα έπεφτα σε αμαρτία. Η φωνή του κακού με ακολουθούσε παντού. Στην Κατασκήνωση τα λόγια των δασκάλων μας, που κάθε μέρα μας μιλούσαν για τις τρομερές συνέπειες της αμαρτίας στις ζωές μας και για την αγάπη και την σωτηρία του

Κυρίου μας, μπήκαν βαθιά στην καρδιά μου. Κάθε μέρα ρίζωναν πιο πολύ και πιο πολύ και άρχισαν να καρποφορούν, μέχρι που η φωνή του Πονηρού σταμάτησε να με προσελκύει, γιατί ο Χριστός είχε μπει Βασιλιάς στην καρδιά μου. Σταμάτησα να ακούω την φωνή του θανάτου και άκουγα την φωνή του Χριστού. Ταπεινά ζήτησα από τον Χριστό να με κρατάει για πάντα κοντά Του, παντοτινό παιδί του Θεού. Μακάρι όλα τα παιδιά να Τον δεχθούν ως Σωτήρα τους...».

«Θα είμαι παιδί Σου»

Ο νεαρός Νίκος Β. από την Αθήνα, μόλις 9 χρονών, σηκώθηκε αυθόρμητα σε μια βραδινή σύναξη και με τις ακόλουθες λέξεις μας εξήγησε πόσα είχε καταλάβει:

«Δεν ήξερα πολλά πράγματα για τον Χριστό, αλλά εδώ στην Κατασκήνωση τα κατάλαβα όλα: Είμαι ένας μεγάλος αμαρτωλός και ο Χριστός στον Σταυρό πήρε την θέση μου. Εγώ έπρεπε να πεθάνω, όχι Εκείνος» και, απευθυνόμενος στον Κύριο με παιδική χαρά και απλότητα, είπε:

«Και τώρα, Κύριε, υπόσχομαι να είμαι παιδί Σου!».

Δεν του φαινόταν αρκετή η γλυκιά του ομολογία, αλλά νοιώθοντας την ανάγκη να καλέσει και άλλους στο δώρο του Θεού και γυρίζοντας στα παιδιά, είπε:

«Κι εσείς, παιδιά, να γίνετε παιδιά Του επίσης!».

Περιττό να πω πόσο αγγίχτηκαν οι καρδιές των ακροατών.

Ανανεωμένοι τρυφερά από την Αγάπη Του

Η Ειρήνη Σπανού, που στην Κατασκήνωση του 1951 είχε δώσει ομολογία πίστης, ήταν τότε μόλις 11 χρονών, μας είπε ότι στο ενδιάμεσο χρονικό διάστημα η καρδιά της είχε γίνει χλιαρή. Στην φετινή Κατασκήνωση όμως είχε ξαναβρεί το μονοπάτι της πίστης. Μας είπε:

«Τα παιδιά που συνάντησα στην Κατασκήνωση ήταν πολύ διαφορετικά από μένα, γιατί αγαπούσαν πραγματικά τον Χριστό. Τα μαθήματα που έμαθα από τα πραγματικά παιδιά του Θεού με έφεραν σιγά-σιγά στο σημείο που ένα βράδυ, καθώς είχα ξαπλώσει για να κοιμηθώ, άρχισα να ξεετάζω τον εαυτό μου. Είδα πως ήμουν πρόβατο που είχε απομακρυνθεί από το μαντρί. Γονάτισα δίπλα στο κρεβάτι μου και είπα: «Έλα, Κύριε, στην καρδιά μου!». Από εκείνη την στιγμή, μια ιδιαίτερη χαρά πλημμύρισε την καρδιά μου και βρήκα ξανά την χαρά μου στην αγκαλιά του Κυρίου».

Ένα τελευταίο βήμα προς τον Κύριο

Η Φωτεινή Β., κόρη ενός εργάτη του Κυρίου, ομολόγησε με τις παρακάτω ζωνές λέξεις ότι φέτος επιτέλους είχε υπακούσει στην πρόσκληση του Κυρίου.

«... Άλλα παιδιά που δεν έχουν ακούσει στις οικογένειές τους τον Λόγο του Θεού, θα δικαιολογήσουν τον εαυτό τους που δεν δέχθηκαν τον Χριστό σαν Σωτήρα τους. Εγώ όμως, που έπρεπε να είχα πάρει αυτή την απόφαση πριν πολλά χρόνια, επέτρεψα στην αμαρτία να φωλιάσει στην καρδιά μου. Αλλά φέτος, όταν ο Θεός με οδήγησε πάλι στην Κατασκήνωση, δεν μου επέτρεψε να φύγω χωρίς να κάνω το τελευταίο βήμα. Έτσι, μια μέρα ύστερα από ένα μάθημα, σήκωσα τα μάτια μου και είπα: “Κύριε, σώσε με και μένα!”».

Η Όλγα ένα παιδί από την Καλαμάτα μας γράφει:

«... Στο Κυριακό Σχολείο τον περασμένο χειμώνα είχα δεχθεί τον Χριστό ως Σωτήρα μου, αλλά στην Κατασκήνωση, όλα όσα έβλεπα και άκουγα, με έκαναν να Τον γνωρίσω καλύτερα και ήταν ευλογία για μένα».

Θα μπορούσαμε να αναφέρουμε κι άλλες ομολογίες, αλλά για να συντομεύσουμε την έκθεσή μας τις παραλείπουμε. Μαζί με τις ομολογίες θα μπορούσαμε να παρουσιάσουμε πολλά περιστατικά και γεγονότα που δείχνουν πώς ο Κύριος ευλόγησε αυτή την διακονία στις παιδικές καρδιές. Κάποιος από μας είδε δυο παιδιά να συζητάνε μαζί σε απόσταση περίπου 90 μ. από μας. Είπαν κάτι ... αποφάσισαν κάτι ... και σε λίγο ήρθαν τρέχοντας να μας βρουν και να μας πουν το εξής:

«Εμείς οι δυο αποφασίσαμε και δώσαμε τις καρδιές μας στον Θεό. Έχουμε προσευχηθεί και τώρα σας παρακαλούμε και σας να μας συγχωρέσετε».

Την ώρα που μιλούσαμε, τα αθώα προσωπάκια τους έλαμπαν με την λάμψη του Ουρανού.

Μόνιμα αποτελέσματα

Όπως είπαμε, η ευλογία της Κατασκήνωσης δεν ήταν εφήμερη και προσωρινή στις καρδιές τους. Ακολουθούσε τα παιδιά μέχρι τα σπίτια τους, τα σχολεία τους. Θα μπορούσαμε να σας αναφέρουμε πολλά περιστατικά που θα μας έδιναν την ευκαιρία να δοξάσουμε τον Κύριο από τα βάθη των καρδιών μας.

Πριν λίγες μέρες, ένας από τους εργάτες του Κυρίου επισκέφθηκε το Τραγανό, το χωριό των αθίγγανων. Σε μια βραδινή συνέλευσή τους, ήταν παρόντα όλα τα παιδιά που είχαν πάει στην Κατασκήνωση. Κανένα παιδί δεν έλειπε. Αισθητή η παρουσία του Κυρίου. Με-

γάλοι και μικροί ήταν συγκινημένοι και ξαφνικά άρχισαν να ψάλλουν στον Κύριο. Τα παιδιά όμως ήθελαν να ψάλλουν τους όμορφους ύμνους που είχαν μάθει στην Κατασκήνωση. Ένας άγιος ενθουσιασμός κυρίευσε κάθε καρδιά. Κάποιοι ξένοι και κυρίως αστυνομικοί του χωριού που ήταν παρόντες, φώναζαν όλοι μαζί όταν τέλειωσαν τα παιδιά: «Ζήτω οι αθίγγανοι Ευαγγελικοί του Τραγανού!».

βραδινή μας συμπροσευχή και την δύναμή της στις ζωές όλων μας. Όλοι μας είχαμε την αίσθηση ότι ο Κύριος ζούσε και περπατούσε στην Κατασκήνωση. Σε Εκείνον θα δίναμε λόγο και από το δικό Του χέρι εξαρτιόμασταν και περιμέναμε κάθε ευλογία.

Ήταν μέρες Κυρίου. Στην υπαίθρια εκκλησία ζούσαμε την απλότητα και την αγνότητα των αποστολικών χρόνων. Εκεί, στην σκιά



Τα αποτελέσματα της Κατασκήνωσης ήταν μακροπρόθεσμα

Το έργο δεν περιορίζεται μόνο στα μικρά παιδιά, επηρεάζει και τους μεγαλύτερους στην ηλικία. Δεν μπορούμε να περιγράψουμε την ευλογία της πρωινής μελέτης όταν όλα γύρω είναι ήσυχα. Ακούς τα βήματα του Κυρίου που περπατάει στις σκηνές και στις καρδιές μας. Επρόκειτο για την απαραίτητη τροφή στα βοσκοτόπια του Λόγου του Θεού, για να μπορέσουμε ως εργάτες και μέλη του προσωπικού να σηκώσουμε το βάρος των διαφόρων δοκιμασιών της ημέρας. Εκεί λύνονταν αμφιβολίες, εκεί λόγια οικοδομής και νουθεσίας, άνοιγμα των καρδιών μας μπροστά στον Κύριο. Εκεί μια ουράνια σχολή, με δάσκαλό μας τον Χριστό και εμάς μαθητές.

Ευχαριστούμε επίσης τον Κύριο για την

των πεύκων, έχοντας μπροστά μας την γαλάζια θάλασσα και την απέραντη φύση, θυμόμασταν την θυσία της αγάπης Εκείνου που δημιουργήσε τα πάντα.

«Αυτή είναι η αληθινή ζωή, η ζωή του Χριστού»

Ακόμα και ο λαχανοπώλης μας, ένας απ' αυτούς που την καρδιά του άγγιξε ο Κύριος, δεν έμεινε ανεπηρέαστος από την επαφή του μαζί μας. Κάθε μέρα μας έφερνε φρέσκα φρούτα για τα παιδιά και κάθε μέρα του δίναμε τα ευλογημένα νέα του Ευαγγελίου και τον καλούσαμε να δοκιμάσει την αγάπη του Θεού. Μια Κυριακή πρωί, όταν ήταν κοντά μας την ώρα της πρωινής σύναξης, καθώς ο Κύριος είχε εργαστεί στην καρδιά του, ξέσπασε σε κραυγές ενθουσιασμού: «Αυτή είναι η αληθινή ζωή, η ζωή του Χριστού!». Και δόξαζε ασταμάτητα

τον Θεό. Μας παρακάλεσε να του δώσουμε ένα ευαγγέλιο που θα γινόταν από τότε οδηγός της ζωής του.

Κάθε λεπτό αφιερωμένο στον Θεό

Το πνεύμα φωτός και αφύπνισης ήταν φανερό, όχι μόνο στο μέρος όπου μαζευόμασταν για να ακούσουμε τον Λόγο του Θεού, αλλά σε κάθε γωνιά του στρατοπέδου μας, στις σκηνές, στην τραπεζαρία, στην αποθήκη, στην κουζίνα. Μια γερόντισσα που την λέγαμε “γιαγιά”, μητέρα μιας πιστής αδελφής, παρ’ όλη την αδυναμία της ηλικίας της -ήταν 80

ταστάσεις στην καινούργια τοποθεσία. Αυτό το έργο από την αρχή ήταν αποτέλεσμα πίστης και εξαρτιόταν από την δύναμη και την αγάπη του Κυρίου. Σίγουρα οι ανάγκες μας είναι πολλές, αλλά ο Θεός πάντα προμήθευε και θα εξακολουθήσει να το κάνει και στο μέλλον. Πιστεύουμε ότι η Παιδική Κατασκήνωση θα παίξει έναν σημαντικό ρόλο στην αποκατάσταση και στον ευαγγελισμό του λαού της Ελλάδας. Έχει γίνει ο υπαίθριος άμβωνας των Εκκλησιών στην Ελλάδα και η μαρτυρία της είναι μεγάλης εμβέλειας.



χρονών- δούλευε ακούραστα στην κουζίνα κάθε μέρα. Ήταν μια πιστή γυναίκα που γνώρισε τον Κύριο πριν πολλά χρόνια αλλά, όπως ομολόγησε αργότερα, στην καρδιά της είχε σβηστεί η φλόγα της αγάπης για τον Χριστό. Μια μέρα δεν άντεξε και μας είπε για την αναζωπύρωση της καρδιάς της εκείνες τις μέρες. Η μικρή σπίθα της πίστης, που εδώ και τόσο καιρό ήταν σκεπασμένη με τις στάχτες της αδιαφορίας και τις φροντίδες του κόσμου, άρχισε να απλώνεται μέχρι που έγινε φλόγα, δίνοντας πάλι στην “γιαγιά” την συγκίνηση της αγάπης του Θεού.

Εκείνος θα φροντίσει

Η διακονία της Κατασκήνωσης είναι θαυμαστή, αλλά το επόμενο καλοκαίρι θα είναι ακόμα πιο θαυμαστή στα χέρια του Θεού, γιατί τώρα έχουμε μόνιμο μέρος εγκατάστασης, χάρι στις ακούραστες προσπάθειες του αγαπημένου μας αδελφού Κυριάκου - Παύλου Υφαντίδη. Τώρα προσευχόμαστε ένθερμα στον Θεό να μας δώσει τα μέσα να χτίσουμε μόνιμες εγκα-

Με μια δυνατή φωνή φωνάζουμε: «Ο Κύριος, ο Θεός μας, είναι μισθαποδότης εκείνων που Τον εκζητούν».

Η θαυμαστή πιστότητα του Θεού

Ο Κύριος, με την θαυμάσια πιστότητά Του, μας έστειλε χρήματα για να εξασφαλίσουμε μόνιμο χώρο για τις δραστηριότητες της Παιδικής Κατασκήνωσης. Αυτό το καλοκαίρι θα φροντίσουμε τουλάχιστον 350 παιδιά. Για να εκτελέσουμε αυτό το θαυμαστό έργο θα χρειαστούμε τουλάχιστον 10 σκηνές, αρκετά μεγάλες για να χωρέσουν 10-12 κρεβατάκια. Κάθε σκηνή κοστίζει σε ειδική τιμή 100 δολάρια. Θα μπορούσατε να είσθε υπεύθυνος για μια σκηνή; Ίσως το Κυριακό Σχολείο σας ή η Βιβλική Τάξη θα μπορούσε να αγοράσει μια σκηνή που θα στεγάσει για πολλά χρόνια πολύτιμα παιδιά για να αποκατασταθεί η υγεία τους και να γνωρίσουν την χαρά του Κυρίου.

Υπηρετώντας για πρώτη φορά στο Σούνιο

Κωνσταντίνα Βουρλάκου - Αποστολάκη

Ευχαριστώ τον Θεό για αυτήν την όμορφη εμπειρία στη ζωή μου!

Ψάχναμε με τον σύζυγό μου μια χριστιανική κατασκήνωση για την κόρη μας, που να έχει πολύχρονη εμπειρία, καταρτισμένο προσωπικό, ηθικές αρχές, ευπρέπεια, αυστηρά μέτρα ασφαλείας και πάνω απ' όλα σεβασμό στο Λόγο του Θεού. Τότε ακριβώς ήταν που μας μίλησαν για την Κατασκήνωση του Σουνί-

λεξία όλη την λαϊκή. Πολλές φορές τον είδα κατάκοπο και, όμως, συνέχιζε να υπηρετεί. Η κυρία Σοφία, η σύζυγός του, είναι μια αξιόλογη και υπέροχη γυναίκα, που παρ' όλα τα προβλήματα υγείας της ήταν όρθια στην κουζίνα όλη μέρα και μαγείρευε όλα αυτά τα υπέροχα φαγητά που έτρωγαν οι ξένοι. Ενώ μαγειρεύαμε, μου έλεγε τόσες υπέροχες ιστορίες και μέσα από αυτές πήρα πολλά διδάγματα. Είχε τόσες πολλές και όμορφες εμπειρίες να μου πει και περνούσε η ώρα χωρίς να το καταλάβω. Μου



ου. Έτσι λοιπόν, τον Ιούλιο του 2023, πήγα μαζί με την κόρη μου στην Κατασκήνωση της Κοινωνίας των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών στο Σούνιο για πρώτη φορά ως εθελόντρια στην κουζίνα και, χωρίς να το καταλάβω, βρέθηκα να εργάζομαι στον ξενώνα.

Ευχαριστώ τον Θεό, γιατί μέσα από αυτήν την υπηρεσία γνώρισα αξιόλογα άτομα και γνήσια παιδιά του Θεού. Μέσα στην κουζίνα γνώρισα τους πιο δυναμικούς χριστιανούς. Πολλές φορές, καθώς υπήρχε έλλειψη προσωπικού, έβλεπα τον κύριο Αντώνη Περιάλη να φοράει ποδιά, γάντια και σκούφο και να μπαίνει στην λάντζα. Μία από αυτές τις φορές, όταν τον παρακάλεσα να φύγει για να ξεκουραστεί, μου είπε: «Απλώς κάνω πράξη τον Λόγο του Θεού». Και όταν τον κοίταξα με απορία, συνέχισε: «Ο απόστολος Παύλος εργαζόταν με τα ίδια του τα χέρια, το ίδιο κάνω και εγώ». Κάθε Πέμπτη πήγαινε στην λαϊκή αγορά του Λαυρίου και κουβαλούσε με τα χέρια του στην κυριο-

άρεσε το χιούμορ της και ο τρόπος που μιλούσε και πάντοτε προσπαθούσε να με ενθαρρύνει.

Γνώρισα επίσης την κυρία Μέλη, που ερχόταν από τη Γερμανία για να μας βοηθήσει. Αχ, αυτή η κυρία Μέλη! Είχε κάνει το Γερμανία-Σούνιο σαλόνι - κουζίνα! Ενώ είχε τον σύζυγό της άρρωστο και ήθελε να βρίσκεται δίπλα του για να τον υπηρετεί, όταν στο Σούνιο υπήρχε ανάγκη, ο ίδιος ο άρρωστος σύζυγος την παρότρυνε να έρθει για να βοηθήσει. Πολλές φορές αναρωτήθηκα πού βρίσκεται την δύναμη και το κουράγιο. Δούλευε στην κυριολεξία ασταμάτητα και κοιμόταν μόνο λίγες ώρες. Ήταν πάντα γεμάτη ενέργεια, που ο Θεός πιστεύω της έδινε, γιατί ό,τι έκανε, το έκανε με πολύ αγάπη και μεράκι και αυτό φαινόταν.

Κάποια στιγμή, όμως, άκουσα πως η Κατασκήνωση αντιμετωπίζει οικονομικό πρόβλημα λόγω της μικρής συμμετοχής διαφόρων γκρουπ και παιδιών. Γιατί, βλέπετε, στην χαλαρή χριστιανική εποχή που ζούμε, οι πολλοί

προτιμούν κατασκηνώσεις χωρίς ηθικούς φραγμούς και ορθοτόμηση του Θείου Λόγου, αν και κατά τα άλλα έχουν το όνομα ότι είναι χριστιανικές. Μόλις κατάλαβα το πρόβλημα επιβίωσης που αντιμετώπιζε η Κατασκήνωση, λυπήθηκα πάρα πολύ. Έτσι, ένα βράδυ, όταν τελείωσα τη δουλειά μου και έκανα μια βόλτα στο γήπεδο του ποδοσφαίρου, βλέποντας από εκεί τον χώρο του ξενώνα και της Κατασκήνωσης άρχισα να προσεύχομαι. Κάποια στιγμή στάθηκα στο κέντρο του γηπέδου, σήκωσα τα μάτια μου στον Ουρανό και είπα: «Θεέ μου, σε παρακαλώ ας μη κλείσει αυτός ο χώρος. Το Σούνιο είναι δικό Σου, αυτός ο χώρος Σου ανήκει, εδώ αναγεννήθηκαν τόσα πολλά παιδιά, τόσες πολλές γενιές γνώρισαν Εσένα, πέρασαν από εδώ τόσο αφιερωμένοι εργάτες: ο Καρτερούλης, ο Καρμπόνης, ο Φίλος, ο Πορτινός και εδώ άφησε την τελευταία του πνοή διδάσκοντας νεότερους εργάτες αυτός ο ιδιαίτερος εργάτης Σου, ο Κώστας Μεταλληνός, που μετέδωσε στις επόμενες γενιές το φως του Ευαγγελίου. Και τώρα Κύριε, σε παρακαλώ, γέμισε αυτόν τον χώρο με παιδιά, με ζωή, γιατί γι' αυτό το μέρος η ζωή είναι τα παιδιά, γέμισε αυτόν τον χώρο με ύμνους, χαρούμενες φωνές και γέλια. Αμήν!..» Η προσευχή μου τελείωσε και πήγα στο δωμάτιό μου.

Την επόμενη μέρα το μεσημέρι καθώς τρώγαμε, ο κύριος Μάρκελος, υπεύθυνος του χώρου της Κατασκήνωσης, μου έκανε μια ερώτηση που με ξάφνιασε: «Κωνσταντίνα, θα μπορούσες να καθίσεις ένα με δύο μήνες ακόμα;» Τον κοίταξα με απορία. Τότε συνέχισε: «Το πρωί μας ειδοποίησαν ότι θα έρθουν από ένα Βιβλικό Σχολείο από το Ισραήλ μόλις βρουν διαθέσιμη πτήση». Σάστισα! Την ίδια στιγμή κατάλαβα για ακόμη μια φορά ότι ο Θεός ακούει προσευχές και βοηθάει στις ανάγκες μας, αλλά από την άλλη προβληματίστηκα. Έλειπα από το σπίτι ήδη δύο μήνες και περιμένα με ανυπομονησία να επιστρέψω στον σύζυγό μου και το παιδί μου και τώρα υπήρχε μπροστά μου ένα μεγάλο δίλλημα: να επιστρέψω σπίτι ή να μείνω να βοηθήσω; Τι έπρεπε να κάνω; Μίλησα με τον σύζυγό μου και μου είπε «η απόφαση είναι δική σου». Σκέφτηκα αρκετά και ύστερα απάντησα. «Ναι, θα μείνω!».

Πράγματι λοιπόν, ήρθαν από το Βιβλικό Σχολείο από το Ισραήλ και μάλιστα, λόγω του πολέμου, δυσκολεύτηκαν με τις πτήσεις, οπότε καθηγητές και μαθητές ήταν άπντοι και κατάκοποι. Ήταν μαθητές από διάφορα μέρη του κόσμου, από Αφρική, Ινδονη-

σία, Φιλιππίνες, Χαβάνη, Ινδία, Κορέα. Σπούδαζαν την Αγία Γραφή στην εβραϊκή γλώσσα για να μπορέσουν να την μεταφράσουν σε διάφορες διαλέκτους που ακόμα δεν έχει μεταφραστεί. Μεταξύ τους μιλούσαν εβραϊκά για να μάθουν καλά την γλώσσα. Καθώς περνούσαν οι μέρες, τα μαθήματα συνεχίζονταν κανονικά και οι μαθητές επανέρχονταν στο πρόγραμμα τους και συνειδητοποιούσαν ότι βρίσκονταν σε ένα ασφαλές και ήσυχο μέρος. Συχνά μετά το μεσημεριανό φαγητό πήγαιναν στο γήπεδο του ποδοσφαίρου και έπαιζαν μπάλα, γεμίζοντας όλο τον χώρο με χαρούμενες φωνές και γέλια. Άλλες φορές έψελναν ή προσεύχονταν.

Πολλές φορές θυμήθηκα την προσευχή που έκανα στον Κύριο και σκεφτόμουν πόσο καλός είναι ο Θεός και πόσο πολύ αγαπάει το Σούνιο! Όταν έψελναν, ήταν εκδηλωτικοί, χτυπούσαν παλαμάκια ρυθμικά, άλλωστε πολλοί από τους μαθητές ήταν αφρικανοί. Μια βραδιά, ενώ έψελναν και δόξαζαν τον Θεό, ένας έγχρωμος κύριος άρχισε έναν υπέροχο ύμνο. Έψελνε πολύ όμορφα, είχε δυνατή και υπέροχη φωνή. Μετά από λίγο όλοι τον συνόδευσαν χτυπώντας τα χέρια ρυθμικά. Ήταν υπέροχο! Την επόμενη μέρα το πρωί η μαγείρισσά τους μου είπε: «Θυμάσαι εχθές εκείνον που έψελνε με όμορφη και δυνατή φωνή;». «Ναι», της απάντησα και τότε μου είπε κάτι πραγματικά συγκλονιστικό. Μου είπε ότι αυτός ο άνθρωπος μόλις πριν λίγο έφυγε να πάει στη χώρα του για την κηδεία της κόρης του, η οποία, ενώ έπαιζε με το ποδήλατο, έπεσε και σκοτώθηκε. Βυθίστηκα σε σκέψεις. Ενώ ήξερε ότι η κορούλα του είχε σκοτωθεί, πώς μπορούσε να ψάλλει; Με τί δύναμη; Πόσο πολύ αγάπη και πίστη στον Θεό έχει αυτός ο άνθρωπος; Εμείς πόσες φορές πηγαίνουμε στην εκκλησία από συνήθεια, όταν έρθει η ώρα να ψάλλουμε σιγομουρμουρίζουμε τον ύμνο και, όταν ανέβει ο κήρυκας στο βήμα για να μιλήσει από τον Λόγο του Θεού, κοιτάμε τα ρολόγια μας. Πόσες φορές, λόγω διαφόρων προβλημάτων ή στενοχωριών, αρνούμαστε να ανοίξουμε το στόμα μας την ώρα της υμνωδίας να ψάλλουμε στον Κύριο; Πόσες φορές παραλείπουμε να πάμε στην εκκλησία λόγω μεριμνών βιοτικών; Μήπως ο “Χριστιανισμός” έγινε σε μας θρησκεία και όχι τρόπος ζωής; Το παράδειγμα αυτού του ανθρώπου έγινε για μένα μάθημα.

Ευχαριστώ τον Θεό γι' αυτή την μοναδική εμπειρία του Σουνίου!

Κοινή Ομίλων στην Ελευθέρα Ευαγγελική Εκκλησία Μελισσίων

Το Σάββατο 2 Μαρτίου 2024, οι Όμιλοι Νέων των Εκκλησιών μας συναντηθήκαμε στην Ελευθέρα Ευαγγελική Εκκλησία Μελισσίων και είχαμε την ευκαιρία για κοινωνία και συναναστροφή εν Χριστώ με υμνωδία, ομολογίες πίστεως και πνευματικό μήνυμα μέ-

Όμως, μετά και την συμβουλή του αδελφού Νίκου Μπαρδούτσου, η μητέρα της αποφάσισε να προχωρήσει με πίστη στον Κύριο και να γεννήσει ένα υγιέστατο κοριτσάκι. Η γέννηση της Φωτεινής ήταν η απαρχή για την μετάνοια όλης της οικογένειας και επηρέασε και την αδελφή της, την Χρύσα.

Η πανδημία του κορονοϊού ήταν το



σα από τον Λόγο του Θεού.

Νέοι από τις Ελεύθερες Ευαγγελικές Εκκλησίες Κορίνθου, Τρικάλων, Αθηνών, Λιπασμάτων, Αμαρουσίου, Μελισσίων περάσαμε μια ευχάριστη βραδιά. Ειδικότερα μας έκαναν τις ομολογίες τους η Χρύσα και η Φωτεινή Μαγκάβαλη από την Ελεύθερη Ευαγγελική Εκκλησία της Κορίνθου. Η ομολογία πίστεως της Φωτεινής άγγιξε τις ψυχές πολλών αδελφών, καθώς μας αποκάλυψε ότι η γέννησή της ήταν ένας καρπός πίστεως της μητέρας της, την οποία ο γυναικολόγος της συμβούλευε να προχωρήσει σε έκτρωση, γιατί οι πιθανότητες να γεννήσει ένα υγιές παιδί δεν ήταν πολλές.

ένανσμα που πυροδότησε την μετάνοια της Φωτεινής και έδωσε την καρδιά της στον Χριστό, για τον οποίο άκουγε στην οικογένειά της επί πολλά έτη.

Αλλά ήρθε και η στιγμή στην ζωή της Χρύσας, η οποία συνετρίβη όταν συνειδητοποίησε πόσο μεγάλο ήταν αυτό που έκανε ο Χριστός στον Σταυρό για εκείνη.

Σήμερα η Εκκλησία της Κορίνθου έχει να καμαρώνει τις δύο αδελφές, την Χρύσα, παντρεμένη με τον Χρήστο και μητέρα δύο κοριτσιών, και την Φωτεινή, 16 ετών, με δυνατή ομολογία πίστεως και ζέση για τον Κύριο Ιησού Χριστό.

Ελευθέρα Ευαγγελική Εκκλησία Κορίνθου

**Επίσκεψη της Εκτελεστικής Διακονίας της Κοινωνίας Ελευθέρων
Ευαγγελικών Εκκλησιών στην Ελευθέρα Ευαγγελική Εκκλησία Κορίνθου**

Στο πλαίσιο της βοήθειας, της συνεργασίας και της συμπαράστασης, μέρος του Προεδρείου της Εκτελεστικής Διακονίας (Ε.Δ.), ένα μέλος της, καθώς και συνεργάτης διάκονος λόγου που υπηρετεί την Εκκλησία, επισκέφτηκαν την ιστορική Εκκλησία της Κορίνθου.

Μετά την πρωινή λατρεία, η Ε.Δ. παρέθεσε γεύμα σε όλους όσους παραβρέθηκαν στην πρωινή σύναξη. Πριν από το γεύμα αλλά και κατά την διάρκεια αυτού, ανταλλάχθηκαν

κολουθήσει την βοήθειά της αποστέλλοντας ομιλητές και συμπαραστεκόμενη στα ζητήματα της Εκκλησίας.

Η σύναξη τελείωσε με προσευχή και η επιθυμία όλων είναι να επαναληφθεί ανάλογη δραστηριότητα.

**Επίσκεψη της Νεολαίας Ελευθέρων
Ευαγγελικών Εκκλησιών στην Ελευθέρα
Ευαγγελική Εκκλησία Κορίνθου**

Την Κυριακή 10 Μαρτίου 2024, η Νεολαία των Εκκλησιών μας επισκέφθηκε την Ελευθέρα Ευαγγελική Εκκλησία Κορίνθου. Είχαμε μια ευλογημένη ώρα με υμνωδία συνο-



σκέψεις για το υπέροχο δώρο που μας έχει χαρίσει ο Κύριος, που είναι η Εκκλησία Του. Ακόμα επισημάνθηκε ότι είναι η μοναδική Εκκλησία που διαθέτει ραδιοφωνικό σταθμό και έχει ένα τόσο ωραίο και λειτουργικό κτίριο. Τονίστηκε ότι το μέρος το δικό μας είναι να την φροντίζουμε και να την ενισχύουμε. Ένα μέρος αυτής της φροντίδας είναι να προσερχόμαστε στις συναθροίσεις για την προσωπική οικοδομή του καθενός μας και την διατήρησή μας στην πίστη του Ιησού Χριστού.

Ένα μεγάλο μέρος της συνάθροισης αποτελείται από νέους στην ηλικία αδελφούς και αδελφές, στους οποίους επισημάνθηκε ότι έξω από την Εκκλησία υπάρχει το χάος του κόσμου. Όλοι οι αδελφοί και οι λοιποί παρευρισκόμενοι συμφώνησαν με τις επισημάνσεις της συζήτησης και η Ε.Δ. διαβεβαίωσε ότι θα εξα-

δεία μουσικών οργάνων από την Βίκυ Βάγια, την Φωτεινή Μαγκάβαλη και την Δήμητρα Μάνη. Έγιναν ομολογίες πίστεως από την Ηρώ Τοπανέλη και τον Αρίσταρχο Σεϊμένη, στις οποίες εξέφρασαν την ευγνωμοσύνη τους στο πρόσωπο του Κυρίου μας Ιησού Χριστού για την κατά χάριν σωτηρία τους. Οι προσευχές μας θα τους συνοδεύουν στην πνευματική τους πορεία. Στην συνέχεια δόθηκε πνευματικό μήνυμα μέσα από τον Λόγο του Θεού.

Επιπλέον, μοιράστηκαν, μετά την ώρα της εκκλησίας, στην πόλη της Κορίνθου έντυπα φυλλάδια ευαγγελισμού των ψυχών καθώς και Καινές Διαθήκες.

Επιπρόσθετα, ευχαριστηθήκαμε την εγκάρδια αγάπη και την κοινωνία με τους αδελφούς μας της Κορίνθου, με συνεστίαση που παρατέθηκε σε εστιατόριο της περιοχής.

«Να καυχιέμαι βέβαια δεν με συμφέρει διότι θα έλθω σε οπτασίες και αποκαλύψεις Κυρίου»

Απ. Παύλος (Β' Κορ. 12:1)

Αλέξανδρος Λαδάος

Αυτό γράφει ο απόστολος Παύλος στους πιστούς της Εκκλησίας της Κορίνθου που, λόγω της θέσης της σαν λιμάνι διερχόμενων, ήταν ευάλωτη σε πολλές και άσχημες πνευματικές και σαρκικές επιρροές. Με την συγκεκριμένη επισήμανση των οπτασιών του και των αποκαλύψεων από τον Κύριο, τους αφήνει να καταλάβουν πως τούτη η ζωή είναι απλά ο προθάλαμος μιας επόμενης, τόσο διαφορετικής από τούτη, που είναι αδύνατο να περιγραφεί με ανθρώπινα δεδομένα, αλλά ούτε και συμφέρει τον ίδιο, αν εκθέσει απίστευτα πράγματα έξω από την ανθρώπινη αντίληψη και φαντασία. Κάτι τέτοιο μόνο ο Χριστός μπορούσε να δηλώσει και το δήλωνε κατ' επανάληψη, χωρίς δυστυχώς να γίνεται πιστευτός ούτε ακόμη και ο ίδιος, αν και ήλθε από κείνους τους ουράνιους κόσμους.

Λίγοι ήταν εκείνοι που δέχονταν την διδασκαλία του και αυτοί ως δια κατόπτρου αιγιματωδώς και κατά περιόδους. «Ουδείς δεν ανέβηκε στον Ουρανό παρά μόνο αυτός που κατέβηκε από τον Ουρανό, ο Υιός του Ανθρώπου που είναι στον Ουρανό», είπε στον νομοδιδάσκαλο Νικόδημο, ο οποίος δεν καταλάβαινε βασικά και θεμελιώδη πράγματα (Ιωάννης 3:13). Επίσης και στους Ιουδαίους το δήλωνε κατ' επανάληψη και δεν τον πίστευαν. «Γόγγυζαν οι Ιουδαίοι που είπε εγώ είμαι ο άρτος που κατέβηκε από τον Ουρανό και έλεγαν δεν είναι αυτός ο γιος του Ιωσήφ του οποίου γνωρίζουμε τον πατέρα και την μητέρα, πώς λοιπόν λέγει πως κατέβηκε από τον Ουρανό;» (Ιωάννης 6:41,42).

Ο Ουρανός είναι κάτι το άπιαστο γενικά για τους ανθρώπους. Ένας τελείως διαφορετικός κόσμος, μια ζωή σε ασύλληπτες διαστάσεις και συνθήκες. Σε προηγούμενη επιστο-

λή του ο απ. Παύλος τους έγραψε: «Είναι γραμμένο, εκείνα που οφθαλμός δεν είδε και αυτί δεν άκουσε και στην καρδιά ανθρώπου δεν ανέβηκαν, ο Θεός ετοίμασε σε αυτούς που τον αγαπούν» (Α' Κορινθίους 2:9).

Εμείς με τις δικές μας πνευματικές ικανότητες, όταν εκθέτουμε εμπειρίες μας από κάποιο μακρινό μας ταξίδι, προσπαθούμε να το περιγράψουμε με τις δικές μας αντιληπτές εικόνες. Στην περίπτωση όμως του απ. Παύλου, του ήταν αδύνατο να περιγράψει αυτά που είδε και έζησε στις οπτασίες του. Και όλα αυτά που διαβάζουμε στην Βίβλο είναι καταγεγραμμένα για να γίνουν αντιληπτά όσο το δυνατό καλύτερα από την δική μας αντίληψη. Αυτό συνεχώς προσπαθούσε να μας κάνει να καταλάβουμε και ο Σωτήρας μας, γι' αυτό και μας μιλούσε με παραβολές.

Ο παρών κόσμος στην πραγματικότητα είναι μια παραβολή, μια κακέκτυπη προβολή μέσα από παραμορφωτικό καθρέφτη του κόσμου που θα ακολουθήσει. Δεν σταυρώθηκε ο Χριστός, ο μοναχογιός του Θεού, για να μπούμε σε ένα λίγο ή πολύ καλύτερο κόσμο από τον παρόντα, αλλά σε κάτι το ασύλληπτο για τα τωρινά πνευματικά μας όρια. Όταν μας λέει εκείνα τα «Αληθώς, αληθώς σας λέγω», μέσα τους κρύβονται πολλά περισσότερα από αυτά που μπορούμε τώρα να αντιληφθούμε. Όταν μας λέει «τί θα ωφελήσει τον άνθρωπο αν κερδίσει όλο τον κόσμο, ζημιωθεί όμως την ψυχή του», θέλει να μας κάνει να καταλάβουμε την αξία της ψυχής μας αφ' ενός, αλλά και την ομορφιά του άλλου κόσμου αφ' ετέρου.

Πολύ δύσκολο να καταλάβουμε την διαφορά μεταξύ τούτης της ζωής και της επόμενης, της ετοιμασμένης από τον Θεό γι' αυτούς που τον αγαπούν. «Εισέλθετε στην χαρά του Κυρίου σας» θα πει κάποια μέρα ο Χριστός σε όλους εκείνους που αγωνίστηκαν σε τούτη

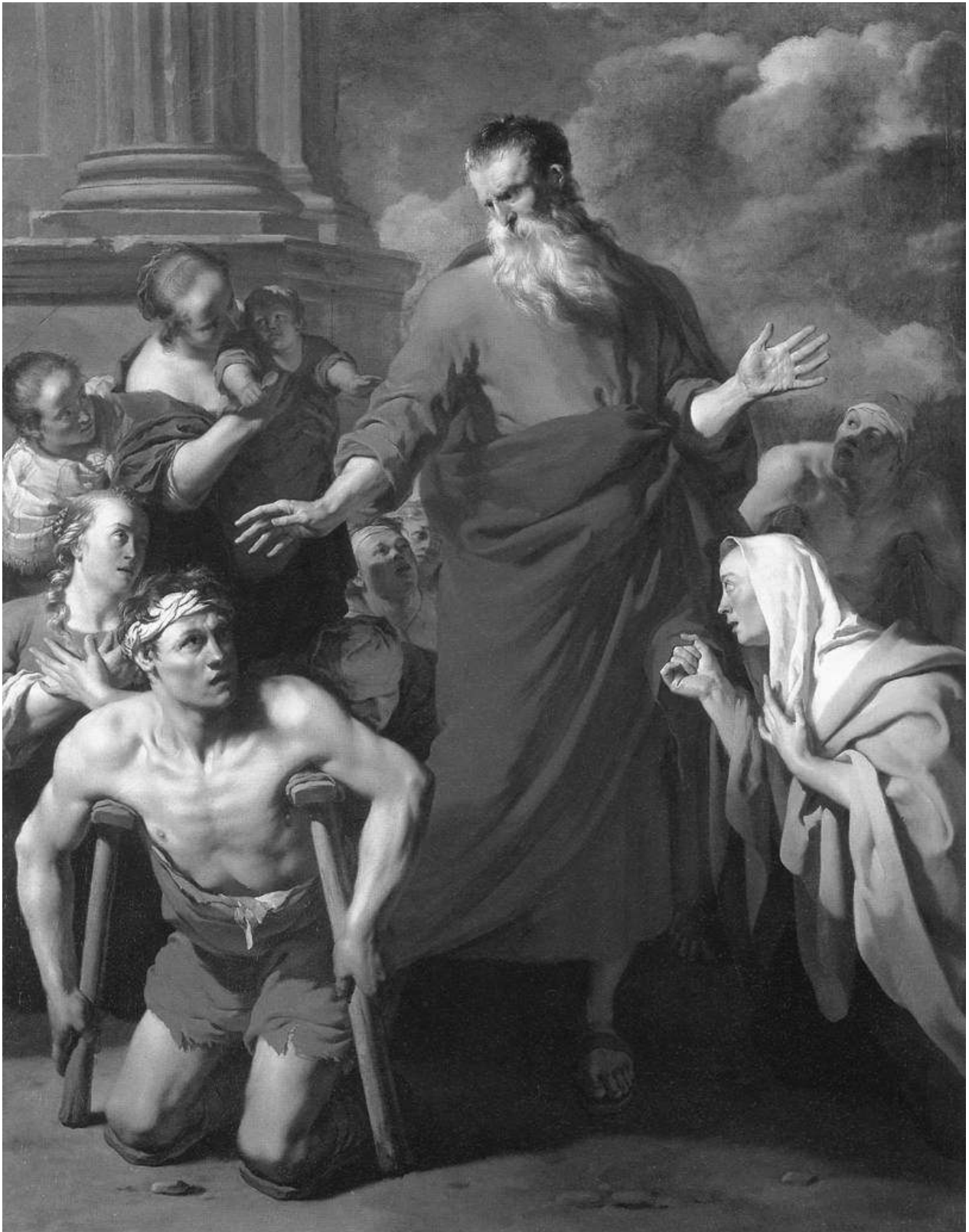


Michelangelo, Η μεταστροφή του Σαούλ, Νωπογραφία, Βατικανό, Cappella Paolina, 1542-45.

τη ζωή για να προσαρμοστούν στο θέλημα του Πατέρα Θεού. Σε αυτά τα λόγια σταματά το μυαλό μας, χανόμαστε σε μια ατμόσφαιρα απερίγραπτου μεγαλείου. Μήπως μπορούμε να φανταστούμε τον Κύριο στις χαρές Του; Μου είναι αδύνατο.

Φαντάζομαι έναν οικοδεσπότη, οι υπηρέτες του να έχουν ετοιμάσει μια εξαιρετικά όμορφη γιορτή, και αυτός να είναι πανευτυχής,

να λαμποκοπά από χαρά. Αυτός, λοιπόν, που λαμποκοπά από χαρά, κάπου αλλού παρομοιάζεται με γαμπρός (πως αλλιώς θα μπορούσε να μας περιγράψει την ευτυχία του;) και περιμένει την νύφη. Ε, λοιπόν αυτή η νύφη είναι η εκκλησία του, είσαι εσύ κι εγώ που θα μας πει: «Μπείτε στην χαρά του Κυρίου σας!». Ασύλληπτα πράγματα, απερίγραπτες εικόνες. Ναι, εσύ Σαούλ, που από φονιάς έγινες δούλος μου, εσύ



*Karel DUJARDIN, Ο Άγιος Παύλος θεραπεύει τον ανάπηρο στα Λύστρα, 1663
Λάδι σε καμβά, 179 x 139 εκ, Rijksmuseum, Αμστερνταμ.*

Δορκάδα, εσύ τελώνη, εσύ αμαρτωλή μετανιωμένη, εσύ σωστέ δούλε μου που με αγάπησες και περπάτησες όσο μπορούσες πιο σωστά, αλλά με αγάπησες γιατί κατάλαβες πως όλη σου η δικαιοσύνη ήταν ένα τίποτα μπροστά στα μεγαλεία της αγάπης μου που έφτασε μέχρι τον σταυρό.

«Τί να κάνουμε για να κερδίσουμε

την Βασιλεία των Ουρανών;», ρώτησαν οι Ιουδαίοι τον Κύριό μας.

«Να κάνετε το θέλημα του Θεού, ήταν η απάντηση.

«Και ποιο είναι το θέλημα του Θεού;».

«Να με πιστέψετε», ήταν η απάντηση.



*Nicolas Poussin, Η αρπαγή του Αγίου Παύλου, 1650,
Λάδι σε καμβά, 148 X 120 εκ., Λούβρο, Παρίσι.*

Πίστη είναι η ευλογημένη μάνα των πιστών Χριστιανών.

«*Η πίστη σου σε έσωσε*», είπε μερικές φορές ο Κύριος. Μη γένοιτο βέβαια να κάνουμε εικόνα την αγία πίστη μας. Απλά και μεταφορικά είμαστε εξουσιαστές και κυρίαρχοι αυτής της καταδικής μας “κυρίας”, είναι η ασπίδα μας και το τόξο μας.

Σταματάει το μυαλό του ανθρώπου μπροστά σε τούτες τις αξίες. Οι πιστοί είναι ο καρπός του πόνου της ψυχής του Γιου του Θεού. Μπορείς να φανταστείς αυτή την πραγματικότητα; Εσύ να είσαι ο καρπός του πόνου της ψυχής του Χριστού;

Μα, τέτοια χαρά δεν περιγράφεται, δεν την χωράει η ανθρώπινη καρδιά. Ναι, τέ-

τοια πράγματα πρέπει να είδε ο απ. Παύλος και δεν μπορούσε να τα περιγράψει. Για μας τους Χριστιανούς λέγει πως στέκεται στην πόρτα της καρδιάς μας και κρούει. Εάν Του ανοίξουμε, θα δειπνήσουμε μαζί Του, θα φάμε με Εκείνον και Εκείνος μαζί μας. Και δεν χτυπάει μόνο, αλλά και μας φωνάζει με πολλούς τρόπους. «*Εάν κάποιος ακούσει την φωνή μου...*». Για σκέψου εσύ που διαβάζεις αυτές τις γραμμές, να μας χτυπάει την πόρτα ο Χριστός και να μην ανοίγουμε, να μας φωνάζει και να μην απαντούμε.

Τι να πει κανείς διαβάζοντας τον Λόγο του Θεού και μελετώντας τον με την καρδιά και όχι απλά με τον νου. «*Ιδού έρχομαι ταχέως και ο μισθός μου είναι μαζί μου*», γράφει στην Αποκάλυψη, «*για να πληρώσω τον καθένα ανάλογα με τα έργα του*». Τι λόγια και τούτα! Έρχεται ο Χριστός κρατώντας τον μισθό “Του”. Δεν λέει τον μισθό μας, αλλά τον δικό Του μισθό και με αυτόν θα πληρώσει τον καθένα μας ανάλογα με τα έργα του. Μα τί θαυμάσια πράγματα είναι και τούτα!

Ως άνθρωποι λέμε να κάνουμε καλά έργα, γιατί αυτό είναι καλό. Μας το κηρύττουν οι πνευματικοί μας πατέρες, αυτό θέλει και ο Θεός. Πάρα πολύ καλό και αναγκαίο για τον κάθε άνθρωπο που θέλει να ζήσει σωστά, ιδιαίτερα για τους Χριστιανούς. Υπάρχουν θαυμάσιοι άνθρωποι που προσφέρουν φανταστικά ποσά. Ποια όμως είναι τα ελατήρια; Έστω όμως πως είναι καλές, άγιες και τίμιες προσφορές. Αυτό είναι μια αληθινά εξαιρετική προσφορά που θα ανταμειφθεί οπωσδήποτε, διότι ο Θεός είναι δίκαιος.

Διερωτάται ο προφήτης Ζαχαρίας: «*Ποιος καταφρόνησε την ημέρα των μικρών πραγμάτων;*». Η ανταμοιβή όμως αυτή θα είναι μια τίμια ανθρώπινη δοσοληψία που θα καταβληθεί εκείνη την ημέρα, όταν θα ανοίξει το Βιβλίο της Ζωής, καθώς και τα άλλα Βιβλία τα γεγραμμένα κατά τα έργα των ανθρώπων. Δεν είναι προσφορά της αγάπης μας στον Θεό, γιατί τα πάντα είναι δικά Του. Οι τέτοιες προσφορές είναι εκδηλώσεις της ανθρωπιστικής αγάπης και αλληλεγγύης. Στην προκειμένη περίπτωση, όμως, ο Ιησούς και Κύριός μας αναφέρεται σε Εκκλησία και σε δικό Του μισθό, μισθό δικής Του εργασίας, δικών Του κόπων. Αναφέρεται σε δικό Του ιδρώτα ανακατωμένο με σταγόνες αίματος. Πρόκειται για λύτρα που ο ίδιος πλήρωσε και όχι εμείς. Δεν λέει ότι ο μισθός σας

είναι στα χέρια μου, αλλά ο δικός μου μισθός είναι στα χέρια μου, για να σας πληρώσω κατά τα έργα σας, σαν πιστοί δικοί μου, σαν πόνος της ψυχής μου. Αυτό θα πει πως αφορά το κύριο επάγγελμά μας, που δεν είναι το βιοποριστικό, αλλά το Χριστιανικό μας σαν εργάτες Χριστού. Η αμοιβή αυτή είναι τα στέφανα, το ξύλο της Ζωής και οι όποιες αμοιβές καταγράφονται στο Βιβλίο της Αποκάλυψης για τις επί μέρους Εκκλησίες.

Η Εκκλησία της Εφέσου ήταν μια όμορφη εκκλησία με πολλά έργα και πολλές και καλές δράσεις. Δεν αγαπούσε όμως όπως στην αρχή τον Κύριο της. Ήταν δηλαδή μια άριστη νοικοκυρά, αλλά αυτές τις υπηρεσίες τις προσφέρει και μια καλή υπηρέτρια. Το σημαντικό για τον Νοικοκύρη είναι η αγάπη και αυτή παραμελήθηκε.

Είναι όμορφες αυτές οι εικόνες, το κάτι άλλο. Ο Κύριός μας ενδιαφέρεται για την καρδιά μας. Όταν αυτή αγαπάει, τότε όλα τα λοιπά είναι χαρά και ευλογία. Ποιός λοιπόν είναι ο μισθός του Χριστού; Πού δούλεψε ο Κύριος; Όπως γνωρίζουμε εργαζόταν στο μαραγκούδικο του Ιωσήφ μέχρι τα 30 Του χρόνια. Δεν πρόκειται λοιπόν για τέτοιο μισθό. Ο μισθός του Κυρίου μας είναι η ενανθρώπισή Του, η τρίχρονη διδασκαλία, οι στερήσεις, οι εμπαιγμοί, η ταπείνωση, ο σταυρικός Του θάνατος, το πολύτιμο αίμα Του στον Γολγοθά. Με το αίμα Του μας εξαγόρασε, μας λύτρωσε. Πλήρωσε λύτρα για μας και πήρε τον μισθό Του από τον Πατέρα Του. Άλλα λόγια ετούτα, που ξεπερνούν τις ανθρώπινες γνώμες του τύπου «*δεν ελπίζω τίποτα, δεν φοβάμαι τίποτα, είμαι λέφτερος*». Ο αντίποδας είναι κάτι άλλο, πολύ δυνατό, πολύ όμορφο, πολύ αληθινό και ουράνιο.

Πιστεύουμε στην παντοδύναμη αγάπη ενός αληθινού Θεού αγάπης, ελπίζουμε στην δύναμή της αγάπης, είμαστε σκλάβοι της αγάπης και το θέλουμε και μας αρέσει. Είμαστε πραγματικά λέφτεροι και μέσα στην απεραντοσύνη της αγάπης μας πλέουμε προς την Ουράνια Πατρίδα μας, προς την χαρά του Κυρίου μας.

Η καρδιά μας φτερουγίζει από απεριγραπτη χαρά, σιγουριά, ευγνωμοσύνη. Είμαστε αγορασμένοι με το Αίμα του Χριστού παρά τις ελλείψεις μας, όσοι βέβαια θέλουμε να είμαστε. Εδώ αρχίζει και η προσευχή ευχαριστίας. Αμήν!

Χρήστος Τσαχαρτζίδης

Ένας καρπός του Κυρίου μέσω του έργου των
Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών
ανάμεσα στους Έλληνες εργάτες της Γερμανίας

Αντόνης Περιάλης

Στις 15 Δεκεμβρίου 2023 αναχώρησε για να είναι με τον Κύριο ο πολύ αγαπητός αδελφός Χρήστος Τσαχαρτζίδης. Ο Θεός επέτρεψε να περάσει μια επώδυνη ασθένεια



στην Μονάδα Εντατικής Θεραπείας του Αουγκσμπουργκ της Γερμανίας.

Έζησε τα παιδικά του χρόνια στο χωριό των Ποντίων, Τροπαιούχος Φλωρίνης, και μετανάστευσε για μια καλύτερη ζωή πολύ νέος στην Γερμανία.

Στο χωριό του δεν υπήρχαν γυναίκες από τον Πόντο, γι' αυτό και νυμφεύθηκε το 1972 με προξενιό την Μέλη, η οποία καταγόταν από το χωριό Άγιος Δημήτριος Κοζάνης και την οποία έφερε στην Γερμανία όπου και εργαζόταν.

Η σύζυγός του, πολύ δυναμική και έξυπνη, άρχισε να διαβάζει ελληνικά φυλλάδια που μιλούσαν για το έργο της Σωτηρίας του Ιησού Χριστού, τα οποία της τα προμήθευε ένας ηλικιωμένος Γερμανός πιστός, που είχε σχέση με την Ιεραποστολή για την Νοτιανατολική Ευρώπη (Südosteuropamission).

Ο Χρήστος φοβήθηκε μήπως η γυναίκα του “μπλέξει” με τους Μάρτυρες του Ιεχωβά που δρούσαν στην περιοχή. Υπήρχε δε η φήμη ότι οι Μάρτυρες του Ιεχωβά χώριζαν τα ανδρόγυνα. Έγραψε λοιπόν ένα γράμμα στο θείο της Μέλη που ζούσε στο Μόναχο, λέγοντάς του ότι η ανιψιά του θα τον χωρίσει. Τον πληροφόρησε δε ότι διαβάζει ένα χοντρό βιβλίο. Ήρθαν λοιπόν δύο θείοι της και ο ένας μάλιστα προειδοποίησε κρυφά την ανιψιά του ότι ο άλλος θείος της, αν του αντιμιλήσει, θα την κτυπήσει. Ο θείος ήρθε και ζήτησε τον λόγο από την Μέλη, γιατί θέλει να χωρίσει τον Χρήστο. Η Μέλη αρνήθηκε ότι είχε τέτοια πρόθεση και ο θείος της ζήτησε να δει το χοντρό βιβλίο, που ήταν η Αγία Γραφή. Όταν το έφερε ο Χρήστος, το έσκισε στα δύο μπροστά της και το έδωσε στον άνδρα της, ο οποίος το έσκισε και αυτός και το πέταξε στα σκουπίδια.

Η Μέλη, με το θάρρος που την διέκρινε, είπε στον Χρήστο ότι αύριο θα αγοράσει άλλο και μάλιστα με τα λεφτά του.

Παρά την αντίδραση του Χρήστου, εξακολούθησε να διαβάζει την Αγία Γραφή και τα φυλλάδια. Ο ηλικιωμένος πιστός της προμήθευσε από την Südosteuropamission μια κασέτα με ομιλητή τον Γεράσιμο Ζερβόπουλο, που προσκαλούσε τους ακροατές να δεχθούν τον Ιησού Χριστό ως Σωτήρα τους. Στο τέλος της ομιλίας του πρότεινε στους ακροατές του να ακούσουν την ομολογία μιας κυρίας από την Αμερική, η οποία ήταν και αυτή μετανάστρια που πίστευε στον Χριστό και είχε αφήσει όλα τα βάρη της σε Εκείνον.

Η Μέλη δεν ήξερε κι ούτε είχε ποτέ προσευχηθεί. Ένα βράδυ, όταν ο Χρήστος είχε κοιμηθεί και δεν την άκουγε, έπεσε στα γόνατα και προσευχήθηκε λέγοντας: «Αν είσαι Θεός ζωντανός, θέλω να σε γνωρίσω και θέλω να με βοηθήσεις».

Μετά από τρεις εβδομάδες, ο ηλικιωμένος που της προμήθευε τα φυλλάδια ειδοποίησε την Südosteuropamission να στείλει κάποιον να μιλήσει προσωπικά με την Μέλη για

τα πράγματα του Θεού, καθώς έδειχνε μεγάλο ενδιαφέρον. Η Ιεραποστολή, που ασχολούταν με την μετάδοση του μηνύματος του Ιησού Χριστού στους ξένους εργάτες της Γερμανίας, έστειλε να συναντηθεί με την Μέλη τον Μίμη Βόσσο, ο οποίος μόλις είχε μετακομίσει από την Ελλάδα στην Γερμανία, ακριβώς για να υπηρετήσει το εκεί έργο μεταξύ των Ελλήνων. Ο Γερμανός ηλικιωμένος αδελφός φιλοξένησε πολλές φορές τον Μίμη Βόσσο στο σπίτι του για να διευκολύνει αυτές τις συναντήσεις. Η συνάντηση πραγματοποιήθηκε και συνεχίστηκε κατά αραιά χρονικά διαστήματα. Ο Χρήστος δεν αντιδρούσε πλέον και αποδέχθηκε αυτές τις συναντήσεις, μολονότι σε αυτά τα ζητήματα ήταν ακόμα σκληρός και άγριος.

Το 1987, ο Μίμης Βόσσο τους κάλεσε για τα Χριστούγεννα στο σπίτι του. Εκεί εί-

να βαπτισθεί κάνοντας μια ολιγόλογη ομολογία πίστεως.

Ο Χρήστος συνέχισε, μαζί με την σύζυγό του και όλη την οικογένειά του την ζωή της πίστης στον Ιησού Χριστό, χωρίς κανένα πρόβλημα στην συζυγική ζωή τους.

Το 1988 μετακόμισαν σε διαμέρισμα που ήταν οικοδομικά συνδεδεμένο με το κτίριο της Ελευθέρας Ευαγγελικής Εκκλησίας του Άουγκσμπουργκ και από το 1995 μέχρι και σήμερα η Μέλη έχει αναλάβει υπεύθυνη για το κτίριο της Εκκλησίας (Hausmeister) με την βοήθεια πάντοτε του Χρήστου.

Όταν η Νεολαία των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών επισκέφτηκε την Γερμανία, πήρα την πρωτοβουλία ως ένας από τους υπευθύνους της να ανακοινώσω στους εκεί νέους που είχαν πιστέψει στον Χριστό,



σαν για πρώτη φορά και άλλους αδελφούς και προσκείμενους στην πίστη του Ιησού Χριστού. Οι επισκέψεις του Μίμη Βόσσο συνεχίστηκαν και μερικές φορές έφερε μαζί του και τον Σπύρο Πορτινό, εργάτη του Ευαγγελίου από την Ελλάδα. Το ζεύγος Τσαχαρτζίδη πήγαινε και σε συνέδρια που διοργανώνονταν εκείνη την εποχή με την βοήθεια της Südosteuropamission για τους Έλληνες εργάτες της Γερμανίας. Η Μέλη αναγνώρισε τον Ιησού Χριστό ως προσωπικό της Σωτήρα. Ο Χρήστος παρακολουθούσε όλα τα προγράμματα σιωπηλός, χωρίς να εκφράζεται και χωρίς να αντιδρά. Αποδείχθηκε, όμως, ότι η καρδιά του είχε πεισθεί για την αλήθεια του Ευαγγελίου. Έτσι, μετά από 6 με 7 χρόνια, χωρίς κανείς να το περιμένει, σε ένα συνέδριο Ελλήνων στην Γερμανία, ζήτησε

αλλά και σε όλους τους υπόλοιπους, ότι, αν έρθουν στα συνέδριά της Νεολαίας μας στο Σούνιο, θα έχουν δωρεάν διαμονή. Έτσι λοιπόν ο Χρήστος και η Μέλη με την οικογένειά τους, όπως και αρκετοί άλλοι, ήρθαν για πρώτη φορά στο Σούνιο.

Από τότε έρχονταν σε τακτική βάση όχι μόνο για τα προγράμματα, αλλά και για να υπηρετήσουν και οι δύο στο Σούνιο σε κάθε είδους εργασία.

Ο ζήλος και των δύο για τα πράγματα του Θεού ήταν μεγάλος. Επισκέφτηκα εκείνη την εποχή δεκάδες φορές την Γερμανία για να υπηρετήσω τα εκεί συνέδρια μεταξύ των Ελλήνων. Δεν υπήρξε πνευματική εκδήλωση στην Γερμανία που να μη τους έβλεπα εκεί να υπηρετούν και να παρακολουθούν τις συναθροί-

σεις. Ο Χρήστος πάντα σιωπηλός, εργατικός, ήρεμος και πνευματικός. Ένας πρεσβύτερος της Εκκλησίας του Άουγκσμπουργκ, που τον γνώριζε 40 χρόνια, στην κηδεία του Χρήστου ομολόγησε ότι δεν τον είδε ποτέ να οργίζεται. Στην τελετή της κηδείας του είπα ότι μου θύμιζε τον σιωπηλό Ιωσήφ, που δεν μίλησε καθόλου σε ότι του είπε ο άγγελος, σε αντίθεση με την Μαρία, που έκανε διευκρινιστικές ερωτήσεις.

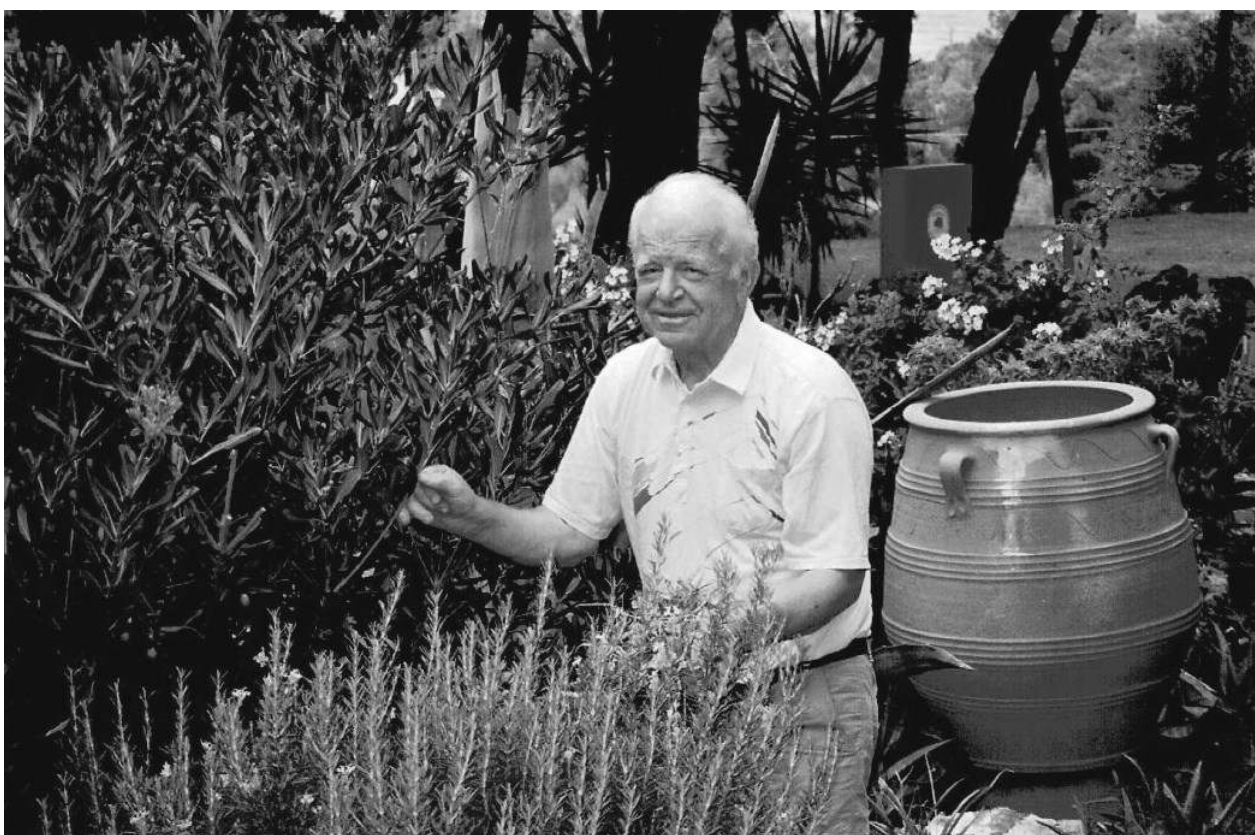
Όταν οι συγγενείς της Μέλης βρέθηκαν σε δύσκολη θέση λόγω θανάτου του πατέρα της οικογένειας στην Ελλάδα, ο Χρήστος δέχθηκε να τους φέρουν στην Γερμανία και να τους φιλοξενούν, βοηθώντας τους να ορθοποδήσουν σαν μετανάστες με κάθε τρόπο. Μερι-

ούτε γόγγυξε για αυτές τις οδύνες που πόνεσαν την ψυχή του.

Μετά την σύνταξή του έπαθε λευχαιμία. Εξακολούθωσε, όμως, να εργάζεται υπηρετώντας.

Η φιλομάθειά του ήταν απaráμιλλη.

Κατά την διάρκεια του κορωνοϊού, από τον Απρίλιο του 2020, μαζί με την σύζυγό του έμπαινε κάθε μέρα στην διαδικτυακή μετάδοση μέσω Zoom της Ελεύθερης Ευαγγελική Εκκλησίας της Ν. Ιωνίας, παρακολουθώντας σιωπηλός το πρόγραμμα μέχρι που μπήκε στο νοσοκομείο. Επειδή ποτέ δεν παρενέβαινε, του έλεγαν συνήθως να κλείσει στο τέλος με προσευχή. Η προσευχή του άρχιζε πάντα με την φράση «Κύριέ μου Ιησού Χριστέ...».



κές φορές άφηνε το κρεβάτι του κι αυτός και η Μέλη και κοιμόντουσαν ακόμα και στο πάτωμα χάριν της φιλοξενίας. Πολλοί αδελφοί φιλοξενήθηκαν και βοηθήθηκαν ποικιλοτρόπως για να μπορέσουν να βρουν δουλειά στην Γερμανία. Ποιος ζήτησε βοήθεια από την οικογένεια του Χρήστου και δεν την βρήκε τόσο από τους Έλληνες, όσο και από τους Γερμανούς;

Από αυτή την μεγάλη καρδιά του Χρήστου και της Μέλης πέρασαν πολλές στεναχώριες, από τις οποίες μερικές εξακολουθούν να υπάρχουν μέχρι σήμερα. Το έργο του Θεού και η προσφορά στους ανθρώπους δεν είναι χωρίς κόστος.

Ο Χρήστος ποτέ δεν διαμαρτυρήθηκε

Ομοίως παρακολουθούσε και το Βιβλικό Σχολείο του Ελληνικού Ινστιτούτου της Βίβλου της Κοινωνίας των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών μέσω Zoom, καθώς και όλα τα προγράμματα της Κοινωνίας, μέχρι που νοσηλεύτηκε στο νοσοκομείο, από το οποίο και αναχώρησε για τον Κύριο.

Το καλοκαίρι του 2023 είχαμε πολλά γκρουπ στο Σούνιο και δεν βρίσκαμε προσωπικό. Ο Χρήστος ήταν άρρωστος και η Μέλη έπρεπε να είναι στο σπίτι για να τον βοηθά. Ο Χρήστος επέμεινε η Μέλη να έρθει από την Γερμανία να βοηθήσει στο Σούνιο. Ένας επιπλέον λόγος ήταν γιατί φοβόταν μη κάνει πολλές δουλειές η νύφη μου που ήταν έγκυος. Και

η Μέλη ήρθε πολλές φορές και βοήθησε. Ο Κύριος παράλληλα ενέπνευσε έναν αδελφό στην Γερμανία να σταθεί βοηθός στον Χρήστο. Έτσι κανένα πρόβλημα δεν δημιουργήθηκε στην επιβαρυνόμενη υγεία του.

Τον χειμώνα αρρώστησε βαριά και μεταφέρθηκε στην εντατική, όπου σχεδόν αμέσως διασωληνώθηκε. Όμως είχε αίσθηση του περιβάλλοντος, του μιλούσε η Μέλη και εκείνος έγνεφε το κεφάλι του. Η Μέλη του διάβαζε εδάφια και τελικά η ψυχή του ανέβηκε στον Κύριο, ενώ η πίστή του σύζυγος του κρατούσε το λιπόσαρκο χέρι. Ο Θεός ήθελε πλέον τον Χρήστο κοντά Του.

Στην κηδεία του πλήθος Γερμανών αδελφών αλλά και Ελλήνων ήρθαν να συνοδέψουν το ταλαιπωρημένο σώμα ενός ανθρώπου, τον οποίον ο Κύριος από έναν αμαρτωλό τον μετέτρεψε σε έναν πιστό διάκονό Του, με όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά που ο Θεός χαρίζει στον άνθρωπο που παραδίνεται σε Αυτόν, για να του αλλάξει την ζωή και να τον μεταμορφώσει σε καινή δική Του κτίση.

Έφυγε και μας άφησε παρακαταθήκη. Μας δίδαξε με την ζωή του την ταπείνωση, την απλότητα, την ηρεμία, την σιωπή, την εργατικότητα, την θυσία για τους άλλους, την φιλομάθεια στα πράγματα του Θεού και την συγχωρητικότητα.

Η Κοινωνία των Εκκλησιών μας είναι ευγνώμων στον Κύριο γιατί μπορεί και σώζει, αλλά και για την τόσο μεγάλη προσφορά της Südosteuropamission τόσο στον Ελληνισμό της Γερμανίας, όσο και στον μητροπολιτικό Ελληνισμό, στηρίζοντας Έλληνες εργάτες του Ευαγγελίου και κτίζοντας εκκλησίες σε διάφορες περιοχές της Ελλάδας.

Ένα μεγάλο πλήθος ανθρώπων που πήγαν στην Γερμανία, μεταξύ των οποίων ο Χρήστος Τσαχαρτζίδης και η σύζυγος του Μέλη, βρήκαν και δέχθηκαν τον Ιησού Χριστό στην ζωή τους. Σημειωτέον ότι είναι η Südosteuropamission είναι η μόνη Ιεραποστολή στο εξωτερικό, με την οποία έχει ακόμα σχέση η Κοινωνία των Εκκλησιών μας, και αυτό γιατί - σε πείσμα των καιρών- εξακολουθεί η Ιεραποστολή αυτή να διατηρεί ανόθευτο τον πνευματικό χαρακτήρα της μέχρι σήμερα. Την σχέση αυτή την δημιούργησε ο αείμνηστος Κώστας Μεταλληνός και συνεχίζεται ακόμα.

Υ.Γ.

1. Με την ευκαιρία της αναχώρησης του Χρήστου Τσαχαρτζίδη, βρίσκουμε την ευκαιρία να δώσουμε κάποια στοιχεία από το ιε-

ραποστολικό έργο των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών Ελλάδος μεταξύ των Ελλήνων μεταναστών στην Γερμανία, μια που, όπως είδαμε, ο Χρήστος υπήρξε ένας από τους πολλούς καρπούς αυτού του έργου.

2. Η Südosteuropamission είναι μια Γερμανική Ιεραποστολή μετάδοσης του Ευαγγελίου. Στην αρχή απευθυνόταν στην Νοτιοανατολική Ευρώπη, αργότερα όμως η δράση της επεκτάθηκε σε όλους τους μετανάστες της Γερμανίας εδώ και 150 χρόνια. Σπέρνει τον Λόγο του Θεού, διανέμει φυλλάδια, κασέτες, λοιπό οπτικοακουστικό υλικό με ευαγγελιστικό περιεχόμενο, προσφέροντας και κάθε άλλη βοήθεια.

Την πλαισιώνουν μέχρι σήμερα πιστοί Γερμανοί αδελφοί, οι οποίοι βοηθούν σε κάθε περίπτωση. Συντηρεί εργάτες του Ευαγγελίου σε πολλές χώρες για να μπορούν να κηρύττουν απερίσπαστοι το Λόγο του Θεού. Στην Ελλάδα βοήθησε υποστηρίζοντας στο παρελθόν πέντε εργάτες του Ευαγγελίου και οικοδόμησε τέσσερα κτίρια Εκκλησιών μας.

3. Ο Γεράσιμος Ζερβόπουλος, ανιψιός του Κώστα Μεταλληνού, μαθητής και συνεργάτης του, δημιούργησε ένα Ιεραποστολικό Κέντρο και ταυτόχρονα Βιβλικό Σχολείο στο Σικάγο της Αμερικής, μέσω του οποίου πολλοί Έλληνες μετανάστες εκεί γνώρισαν το Ιησού Χριστό.

4. Ο Μίμης Βόσσος υπήρξε ένας πολύ δραστήριος εργάτης των Εκκλησιών μας. Η διακονία του άρχισε από την Ελευθέρα Ευαγγελική Εκκλησία Ν. Ιωνίας, συνεχίστηκε στην Ελευθέρα Ευαγγελική Νικαίας, στην Ελευθέρα Ευαγγελική Εκκλησία Κορίνθου, στις Κατασκηνώσεις Σουνίου, για να καταλήξει στην διακονία μεταξύ των Ελλήνων εργατών της Γερμανίας με την υποστήριξη της Südosteuropamission.

Επί της εποχής του ιδρύθηκαν 13 συναθροίσεις, τις οποίες και υπηρετούσε διαδοχικά. Μολονότι ο γιατρός του τον είχε προειδοποιήσει ότι σε κάποια στιγμή η καρδιά του θα τον εγκατέλειπε και έπρεπε να είναι πολύ προσεκτικός, εξακολουθούσε να εργάζεται επισκεπτόμενος τις συναθροίσεις.

Αναχώρησε για τον Κύριο κατά την διάρκεια ενός ταξιδιού για να υπηρετήσει μια συνάθροιση στην Γερμανία. Οι καρποί αυτού του έργου υπάρχουν μέχρι σήμερα.

Ερευνώντας τις Γραφές

Παναγιώτης Πεπονάκης

Ιστορία του Εβραϊκού κειμένου της ΠΔ

1. Αρχέτυπο εβραϊκό κείμενο

Οι Εβραίοι αρχικά μιλούσαν την γλώσσα των κατοίκων της Χαναάν, τα αρχαία εβραϊκά. Αυτήν την γλώσσα μιλούσε και ο Μωϋσής, καθώς και όλοι οι βασιλιάδες και προφήτες. Αργότερα όμως, όταν υποδουλώθηκαν στην Βαβυλώνα, τα εβραϊκά έγιναν μια

νεκρή γλώσσα, διότι όλοι τους μιλούσαν πλέον την νέα γλώσσα που έμαθαν στα 70 χρόνια της εξορίας, που ήταν τα αραμαϊκά.

Με τον όρο “αρχέτυπο εβραϊκό” εννοούμε τα κείμενα που γράφτηκαν στα αρχαία εβραϊκά. Όλα τα βιβλία της ΠΔ έχουν γραφτεί στα αρχαία εβραϊκά, εκτός από κάποια τμήμα-



τα συγκεκριμένων βιβλίων που γράφτηκαν στα αραμαϊκά. Αυτά είναι: Το Δανιήλ 2:4β έως 7:28, το Έσδρας 4:8 έως 6:18, 7:12 έως 26, και το Ιερεμίας 10:11.

Οι χρονολογίες που γράφτηκε κάθε βιβλίο της ΠΔ είναι οι παρακάτω:

- Πεντάτευχος, περίπου 1400 π.Χ. από τον Μωσλή.
- Ιησούς του Ναυή, περίπου 1300 π.Χ.
- Κριτές, 1200 - 1050 π.Χ.
- Α΄ Σαμουήλ και Β΄ Σαμουήλ, περίπου 1080 - 1000 π.Χ.
- Ιώβ (;), έζησε την εποχή των πατριαρχών, το κείμενο των εβδομήκοντα αναφέρει ότι είναι απόγονος του Ησαύ και πέμπτος κατά σειρά βασιλιάς μετά τον προπάτορά του Αβραάμ.
- Δαβίδ, Ψαλμοί, 1000 π.Χ..
- Παροιμίες, Άσμα Ασμάτων, Εκκλησιαστής, Σολομώντας 971 - 931 π.Χ., και άλλοι, μέχρι το 700 π.Χ., όταν οι άνδρες του Εζεκία συνέλεξαν τις υπόλοιπες παροιμίες.
- Αμώς, περίπου 780 - 760 π.Χ.
- Ιωνάς, περίπου 760 π.Χ.
- Ωσηέ, περίπου 760 - 720 π.Χ.
- Μιχαίας, περίπου 740 - 690 π.Χ.
- Ησαΐας, περίπου 740 - 680 π.Χ.
- Ναούμ, περίπου 650 - 645 π.Χ.
- Σοφονίας, περίπου 640 - 609 π.Χ.
- Αββακούμ, περίπου 600 π.Χ.
- Ιερεμίας, περίπου 627 π.Χ.
- Δανιήλ, περίπου 597 - 510 π.Χ.
- Ιεζεκιήλ, περίπου 600 - 580 π.Χ.
- Αβδιού, άγνωστο το πότε γράφτηκε π.Χ.
- Έσδρας - Νεεμίας - Εσθήρ, 540 - 425 π.Χ.
- Ζαχαρίας, περίπου 520 - 518 π.Χ.
- Αγγαίος, περίπου 520 π.Χ.
- Ιωήλ, 8^{ος} - 4^{ος} αιώνας (;) π.Χ.
- Μαλαχίας, περίπου 460 - 430 π.Χ.
- Τα 2 Βασιλέων και 2 Χρονικών, από 800 - 580 π.Χ.

2. Μεταγλωττίσεις - μεταφράσεις πρωτότυπου εβραϊκού

(α) Η Σαμαρειτική πεντάτευχος

Όταν η Ασσυρία εκτόπισε τους κατοίκους του βόρειου βασιλείου του Ισραήλ (τις 10 φυλές) μαζί με τους περισσότερους κατοίκους της Σαμάρειας το 740 π.Χ., εγκατέστησε στην περιοχή άλλους κατοίκους (το 721 π.Χ.), οι οποίοι ήταν ειδωλολάτρες (βλ. Β΄ Βασ. 17:22-33).

Όσοι κατοίκησαν στην περιοχή της Σαμάρειας, ονομάστηκαν Σαμαρείτες. Οι κάτοικοι αυτοί αντιμετώπισαν ένα πρόβλημα: τους έτρωγαν τα λιοντάρια της περιοχής.

Για να λυθεί το θέμα αυτό έφεραν έναν Λευίτη ιερέα για να τους διδάξει να λατρεύουν τον Θεό της περιοχής. Ο ιερέας αυτός τους δίδαξε μόνο τον Νόμο του Θεού (βλ. Β΄ Βασ. 17:28), έτσι οι άνθρωποι αυτοί δέχονταν ΜΟΝΟ την Πεντάτευχο.

Τα υπόλοιπα βιβλία της ΠΔ τα είχαν απορρίψει, διότι οι ίδιοι δεν είχαν καμία σχέση με τους προφήτες του Θεού, αφού οι περισσότεροι από αυτούς ήταν ειδωλολάτρες, τους οποίους απλά τους μετοίκησαν εκεί. Δέχτηκαν τον Νόμο του Θεού αναγκαστικά, για να μην τους φάνε τα λιοντάρια (βλ. Β΄ Βασ. 17:26).

Περίπου τον 4^ο αιώνα π.Χ. έφτιαξαν την λεγόμενη Σαμαρειτική Πεντάτευχο. Το κείμενο αυτό δεν ήταν μετάφραση από το εβραϊκό



πρωτότυπο, αλλά μεταγραφή του κειμένου με σαμαρειτικούς χαρακτήρες και εμπλουτισμένο με σαμαρειτικούς ιδιοματισμούς. Τα χειρόγραφα που υπάρχουν σήμερα είναι από τον 13^ο περίπου αιώνα μ.Χ. Οι διαφορές που υπάρχουν ανάμεσα στο σαμαρειτικό και το εβραϊκό είναι ασήμαντες.

(β) Τα ταργκούμ ή ταργκουμείμ (μετάφραση ή παραφραστική ερμηνεία)

Οι Ιουδαίοι, λόγω της Βαβυλώνιας αιχμαλωσίας από το 586 - 510 π.Χ., της διάλυσης του κράτους τους και της διασποράς τους ανάμεσα σε άλλους λαούς, έπαψαν να μιλάνε την γλώσσα τους.

Γλώσσα όμως που δεν ομιλείται από ένα λαό, γρήγορα ξεχνιέται. Αυτό έγινε και με τα εβραϊκά. Λίγοι ήταν εκείνοι οι οποίοι γνώριζαν την μητρική τους γλώσσα.

Όταν επέστρεψαν οι Ιουδαίοι από την αιχμαλωσία επί Έσδρα και Νεεμία, μία από τις πρώτες διαπιστώσεις που έγιναν ήταν το ότι δεν καταλάβαινε ο λαός την γλώσσα που ήταν γραμμένη η ΠΔ (βλ. Νεεμ. 8:1 - 8). Γι' αυτό και γινόταν η προφορική επεξήγηση του Νόμου.

Έγινε λοιπόν προσπάθεια να μεταφραστούν τα χειρόγραφα κείμενα από τα αρ-

Αραμαϊκή μετάφραση είναι του “Γιονατάν μπέν Ουζιέλ” (1^{ος} αιώνας μ.Χ.).

Ποια είναι ακριβώς η προφορά του μας είναι άγνωστη. Υποθέσεις γίνονται πολλές, οι επικρατέστερες είναι: ΓΧΒΧ, ΠΠΠ, ΙΑΒΑ.

Όπως είναι γνωστό, τα εβραϊκά είχαν μόνο σύμφωνα και γράφονταν και διαβάζονταν από δεξιά προς τα αριστερά, το ίδιο και τα αραμαϊκά.

: רִא -	יְהִי	רִא	יְהִי	עֹלָמַי	וְיֵאמַר	1:3
: aur -	u-iei	aur	iei	aleim	u iamr	
light	and·he-is-becoming	light	he-shall-become	Elohim	and·he-is-saying	
H216	H1961	H216	H1961	H430	H559	

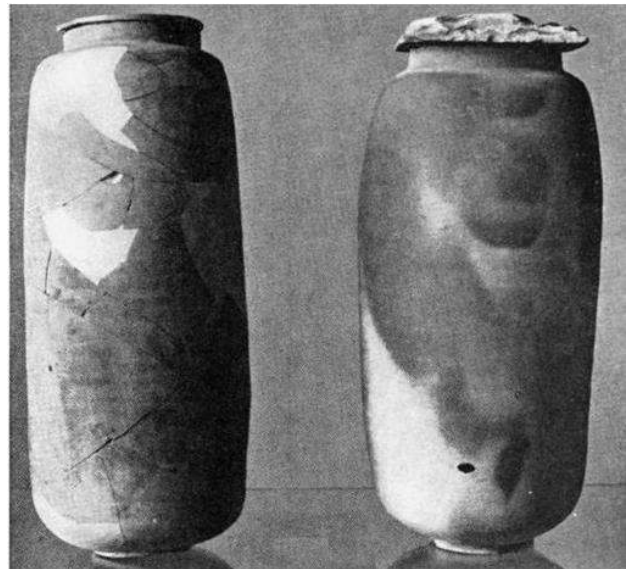
χαία εβραϊκά στα Αραμαϊκά, την γλώσσα που μιλούσαν την εποχή εκείνη. Στην αρχή η μετάφραση γινόταν προφορικά την ώρα της ανάγνωσης του εβραϊκού κειμένου. Έπειτα μεταφράστηκε πρώτα η Τορά¹ (εποχή Νεεμία) και κατόπιν όλα τα υπόλοιπα βιβλία (μέχρι 2^ο αιώνα π.Χ.). Η μετάφραση αυτή από τα εβραϊκά στα αραμαϊκά ονομάζεται “Ταργκούμ”. Για να μην ξεχνιέται όμως η αρχική τους γλώσσα, οι Ιουδαίοι είχαν καθιερώσει να διαβάζουν κάθε Σάββατο στις συναγωγές αποσπάσματα από την Πεντάτευχο και τους Προφήτες. Σε αυτή την γλώσσα διάβασε ο Χριστός το εδάφιο από το βιβλίο του Ησαΐα 61:1. (Λουκ. 4:18. Επίσης βλ. Ματθ. 5:18: «Διότι ἀληθῶς σᾶς λέγω, ἕως ἄν παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἴωτα ἓν, ἢ μία κεραία δὲν θέλει παρέλθει ἀπὸ τοῦ νόμου, ἕωσοῦ ἐκπληρωθῶσι πάντα»).

Το Ταλμούδ² καταγράφει την υποχρέωση να μελετούν κάθε Σαμπάτ (Σάββατο) το κείμενο της “Εβδομαδιαίας Περικοπής της Τορά¹”, διαβάζοντας το κάθε εδάφιο δύο φορές στα εβραϊκά και μία από το Ταργκούμ.

Υπήρξαν πολλές αραμαϊκές μεταγλωτ-

(γ) Η ΠΕΣΙΤΤΑ ή ΠΕΣΙΤΩ

Οι κάτοικοι της Συρίας μιλούσαν μια διάλεκτο η οποία ήταν παραπλήσια των αραμαϊκών της Παλαιστίνης. Οι Χριστιανοί λοιπόν



που αποτέλεσαν την πρώτη εκκλησία της περιοχής αυτής, που εκτεινόταν γύρω από τον Λίβανο μέχρι την παλιά Μεσοποταμία, οι λεγόμενοι Αραμαίοι, μετέφρασαν την ΠΔ στην γλώσσα τους.

Η μετάφραση λοιπόν αυτή έχει αρκετά μεγάλη σπουδαιότητα λόγω της αρχαιότητάς της, καθώς και της στενής σχέσης της με άλλες παλιές μεταφράσεις της ΠΔ. Η μετάφραση της ΠΔ στην συριακή γλώσσα, η Πεσίττα, είναι η παλαιότερη και η σπουδαιότερη από όλες τις υπόλοιπες που έγιναν στα συριακά.

Η μετάφραση αυτή έγινε με βάση το εβραϊκό κείμενο, κατά πάσα πιθανότητα πριν από τα μέσα του 2^{ου} αιώνα μ.Χ. Τα εβραϊκά χειρόγραφα από τα οποία έγινε η μετάφραση της Πεσίττα αναγνωρίζονται σήμερα ως τα παλαιότερα και τα ανώτερα από πλευράς γνησιό-

Το Τετραγράμματο

όνομα του Θεού στη Φοινικική (1100 π.Χ. έως 300 μ.Χ.), στην Αραμαϊκή (10ος αιώνας π.Χ. έως 1ος αιώνας μ.Χ.) και με σύγχρονους εβραϊκούς χαρακτήρες.

𐤀 𐤅 𐤆 𐤇

𐤀 𐤅 𐤆 𐤇

יהוה

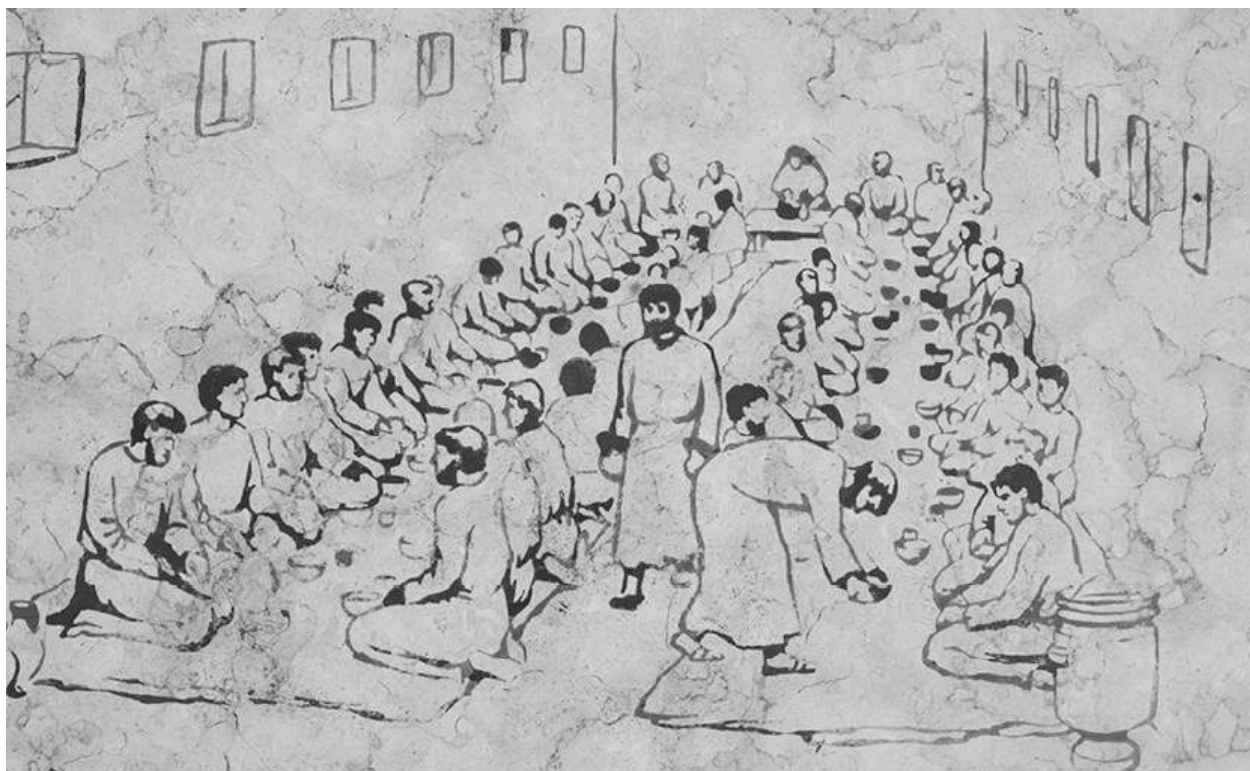
τίσεις του εβραϊκού. Η αρτιότερη και η πιο ονομαστή σωζόμενη μετάφραση της Τορά είναι το “Ταργκούμ Όνκελος” (1^{ος} αιώνας μ.Χ.). Όσον αφορά την μετάφραση των Προφητικών βιβλίων και των Αγιογράφων, η πλέον γνωστή

- Ένας ορειχάλκινος κύλινδρος που γράφει πού έκρυψαν οι Εσσαίοι τους θησαυρούς τους και τον θησαυρό του Ναού.
- Βρέθηκαν επίσης 100 περίπου αποσπάσματα από όλη την ΠΔ.
- Επίσης σε άλλη περιοχή (Εν- Γαδδί) βρέθηκε μία ελληνική μετάφραση των 12 μικρών προφητών του 1^{ου} αιώνα μ.Χ.
- Στην περιοχή Μασάδα βρέθηκε ένα εβραϊκό χειρόγραφο του Εκκλησιαστή και αποσπάσματα από Ψαλμούς, Λευιτικό, και Γένεση.

Συνολικά έχουν βρεθεί 25.000 κομμάτια περιγραμμένων.

ξεργασμένο αραμαϊκό κείμενο, που και αυτό είναι μια από τις πολλές μεταφράσεις που έγιναν στο αρχέτυπο εβραϊκό. Θα πρέπει να σημειώσουμε εδώ ότι κάθε μετάφραση, όσο πιστή και κατά λέξη αν γίνεται, πάντα είναι υποδεέστερη του πρωτότυπου κειμένου. Η χρονική σειρά των κειμένων είναι: αρχέτυπο εβραϊκό, αραμαϊκό κείμενο, μασοριτικό κείμενο. Η χρονική απόσταση από το πρώτο (αντίγραφο του αρχέτυπου εβραϊκού) στο τρίτο (μασοριτικό) είναι 800 – 1.200 περίπου χρόνια.

Παρά τα τόσα χρόνια που έχουν περάσει, μπορούμε σήμερα να πούμε μετά βεβαιότητας ότι έχουμε στα χέρια μας την ΠΔ στα εβραϊκά με ένα ποσοστό αξιοπιστίας που αγγίζει το 95-98%. Για τις διαφορές και τα λάθη ή



Κοινότητα Εσαίων στο Κουμράν

Τα κείμενα αυτά έχουν ανεκτίμητη ιστορική και αρχαιολογική σημασία, καθότι έφεραν στο φως αντίγραφα εβραϊκού κειμένου του 2^{ου} π.Χ. αιώνα που δεν υπήρχαν. Επίσης βοήθησαν ώστε να γίνουν συγκρίσεις ανάμεσα στα υπάρχοντα εβραϊκά μασοριτικά κείμενα και στα εβραϊκά κείμενα του 2^{ου} π.Χ. - 1^{ου} μ.Χ. αιώνα. Για τις συγκρίσεις αυτές και τα λάθη των σημερινών κειμένων θα αναφερθούμε σε άλλο άρθρο.

Συμπεράσματα

Το ονομαζόμενο σήμερα εβραϊκό (μασοριτικό) κείμενο είναι στην πραγματικότητα το τρίτο στην σειρά, το οποίο είναι ένα επε-

τις παραλείψεις όλων των κειμένων (μασοριτικού, Εβδομήκοντα [LXX ή O'], κειμένων της ΚΔ) θα αναφερθούμε σε άλλο άρθρο.

Υποσημειώσεις

¹Τορά

Η λέξη “Τορά” προέρχεται από την εβραϊκή λέξη “τωράχ” (ο’ρα - α), η οποία μπορεί να μεταφραστεί ως “Νόμος”, “Διδασκαλία” ή “Εκπαίδευση”. Η λέξη τωράχ αναφέρεται συχνά στα πρώτα πέντε βιβλία της Γραφής, την Γένεση, την Έξοδο, το Λευιτικό, τους Αριθμούς και το Δευτερονόμιο. Στα Εβραϊκά: Χαμισμά Χούμσει Τορά - τα Πέντε Βιβλία της Το-

ρά.

Αρχικά σήμαινε τα Πέντε Βιβλία του Μωϋσή, αλλά στις μέρες μας αναφέρεται σε ολόκληρο το σύνολο των Εβραϊκών Σπουδών. Η “Σεφέρ Τορά” είναι ο χειρόγραφος κύλινδρος της Τορά που διαβάζεται στην Συναγωγή. Η Τορά γράφτηκε από τον Μωϋσή, καθ’ υπαγόρευση από τον ίδιο τον Θεό.

²Ταλμούδ



Οι σπηλιές στο Κουμράν

Το Ταλμούδ (εβρ. **תלמוד** *talmūd*) είναι το βασικό κείμενο του ραβινικού Ιουδαϊσμού και αποτελεί την κύρια πηγή του σύγχρονου εβραϊκού θρησκευτικού Νόμου, καθώς και της Εβραϊκής Θεολογίας.

Ταλμούδ στα εβραϊκά σημαίνει “Διδασκαλία” ή “Μελέτη”. Μέχρι σήμερα, σε όλες σχεδόν τις εβραϊκές κοινότητες, το Ταλμούδ είναι το κέντρο της εβραϊκής ζωής και θεμελιώδες στοιχείο της εβραϊκής σκέψης. Θεωρείται οδηγός για την καθημερινή ζωή των απανταχού Εβραίων.

Ο όρος Ταλμούδ αναφέρεται κυρίως στην εξωβιβλική συλλογή κειμένων.

Πρόκειται για δυο μεγάλα συγγράμματα, όπου είναι αποθησαυρισμένες οι συζητήσεις των Αμοραΐμ (Μελετητών), της Παλαιστίνης και της Βαβυλώνας (αυτό το δεύτερο υπερτερεί του πρώτου).

Τα κείμενα αυτά περιέχουν όλο το υ-

λικό των συζητήσεων, των μελετών και των ενδιαφερόντων των σοφών του εβραϊκού λαού στις μετά-βιβλικές γενιές.

Περιέχουν ερμηνείες της Βίβλου, όπως αυτές έχουν καταγραφεί σε Ντρασσότ (κηρύγματα), θρησκευτικές παραδόσεις, ετυμολογίες, λόγους της Αγκαντά (προφορική διδασκαλία), ηθική, ιστορικές παραδόσεις, φιλοσοφία περί της φύσης και της δημιουργίας κτλ. Με άλλα λόγια περιέχουν, δηλαδή, τον Προφο-

ρικό Νόμο, ο οποίος μαζί με τον Γραπτό (την Πεντάτευχο) αποτελούν τον Εβραϊκό Νόμο, την σοφία του και την ηθική του.

Είναι η σύνοψη της σοφίας και η ουσία της διδασκαλίας σε διάφορα ζητήματα που θίγουν οι:

Αλαχά (κανόνες που ρυθμίζουν τον εβραϊκό τρόπο ζωής και είναι δεσμευτικοί) και Αγκαντά (προφορική διδασκαλία που αφήνει περιθώρια ελευθερίας γνώμης, έκφρασης, φιλοσοφικής αναζήτησης). Όλα αυτά είναι αποτέλεσμα ενός διαρκούς και δυναμικού τρόπου συζήτησης, διαλόγου και μάθησης, που διεξήχθη επί δέκα και περισσότερες γενιές σοφών, από τον 3^ο π.Χ. ως τον 6^ο μ.Χ. αιώνα.

³Μισνά

Είναι το αποθησαύρισμα των αλαχικών κανόνων της προφορικής διδασκαλίας. Την επιμελήθηκε στα τέλη του 2^{ου} μ.Χ. αιώνα ο

ραβίνος Γεουντά Ανασί, που συγκέντρωσε τους λόγους των Ταναϊμ (αναμεταδότες ή δάσκαλοι του προφορικού νόμου) της Παλαιστίνης του 1^{ου} και του 2^{ου} αιώνα και βελτιώθηκε από τους μαθητές του στις αρχές του 3^{ου} αιώνα μ.Χ. Προέρχεται από τη λέξη “σσανά” (έτος με την έννοια να μελετάς διαρκώς, να αποστηθίζεις και να απομνημονεύεις).

Το γλωσσικό της ιδίωμα, που είναι γνωστό ως “η γλώσσα των λογίων”, διαφέρει από αυτό της Πεντατεύχου. Είναι απλούστερο, σύντομο, ευκατανόητο και σαφές.

⁴Κωδικοί Strong

Τα Strong’s Numbers είναι κωδικοί αριθμοί οι οποίοι δημοσιεύθηκαν το 1890 μ.Χ. από τον James Strong (από όπου πήραν και το όνομά τους), ενώ ήταν καθηγητής Θεολογίας (Exegetical Theology) στο Drew Theological Seminary, με σκοπό να βοηθηθούν οι σπουδαστές της Αγίας Γραφής αλλά και οι διάφοροι μελετητές, στην αντιστοίχιση κάθε λέξης των πρωτοτύπων κειμένων της Βίβλου (ελληνικών και εβραϊκών) με την αντίστοιχή της σε κάθε άλλη γλώσσα.

Έτσι καταγράφηκαν όλες οι ελληνικές και οι εβραϊκές λέξεις και στην συνέχεια έγινε η αντιστοίχιση με το λήμμα κάθε μιας. Τα λήμματα των ελληνικών λέξεων που βρέθηκαν τότε μόνο για την ΚΔ είναι 5.624. Λείπουν όμως κάποια νούμερα λόγω αλλαγών που έγιναν κατά την φάση της επεξεργασίας τους στην αρχή.

Τα λήμματα των εβραϊκών λέξεων - λημμάτων για την ΠΔ στα εβραϊκά είναι 8.674.

Για τις ελληνικές λέξεις χρησιμοποιήθηκε στην αρχή του κωδικού το γράμμα G, από το αρχικό γράμμα της λέξης Greek. Έτσι έχουμε την αρίθμηση G1 έως G5624. Για τις εβραϊκές λέξεις χρησιμοποιήθηκε το αρχικό γράμμα από την λέξη Hebrew. Έτσι έχουμε H1 έως H8674. Οι ελληνικές λέξεις του κειμένου της ΠΔ στην μετάφραση των Εβδομήκοντα αγνοήθηκαν τότε και δεν καταγράφηκαν στην αρίθμηση Strong. Ο γράφων βρίσκεται στην ευχάριστη θέση να ανακοινώσει σήμερα ότι καταβάλλεται προσπάθεια (από ομάδα με την οποία συνεργάζεται) και ήδη βρίσκεται σε ποσοστό υλοποίησης περίπου 85% η απόδοση Strong’s Numbers και στο κείμενο των Εβδομήκοντα.

Η ομαδοποίηση των ελληνικών λέξεων για την απόδοση των Strong’s Numbers έγινε με τον εξής τρόπο: Όλα τα ρήματα (όλων των χρόνων και της μετοχής) καταγράφονται

ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΒΗΜΑ

Α΄ Τρίμηνο
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ - ΜΑΡΤΙΟΣ
2024

ΕΤΟΣ 23ο ΦΥΛΛΟ 90

ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
Αλκιβιάδου 5, 104 39 Αθήνα

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΝΙΚΟΣ ΡΟΥΣΣΟΣ
ΤΕΡΤΙΟΣ ΠΕΤΡΟΒΑΤΖΗΣ
ΜΑΝΟΣ ΔΑΜΙΑΝΑΚΗΣ

Αποστολή άρθρων και αλληλογραφία
eleftherovimakeeee@gmail.com

ΕΚΤΥΠΩΣΗ
VOLCANO, ΠΑΝ. ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ
Μικράς Ασίας 76, Γουδί
Τηλ.: 2107708375, Fax: 2107487280
E-mail: Info@volcanograph.gr
www.volcanograph.gr

Αποστέλλεται δωρεάν
σε όποιον το ζητήσει

ΔΙΑΝΟΜΗ - ΔΙΑΚΙΝΗΣΗ
Στυλ. Ρούσσος - Γ. Εσαγιάν

Συντηρείται με αυτοπροαίρετες
εισφορές των αναγνωστών του

Τραπεζικός Λογαριασμός :

ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
Τράπεζα Πειραιώς
IBAN: GR8801715970006597104860123
BIC PIRBGRAA
«Δωρεά για το Ελεύθερο Βήμα»

Σε αυτό το τεύχος συνεργάστηκαν στις
διορθώσεις και στο στήσιμο
και τη σελιδοποίηση οι:

Τέρτιος Πετροβατζής
Αρίσταρχος Σεϊμένης
Δήμητρα Μάνη

σαν λήμμα μόνο στον ενεστώτα οριστικής στην ενεργητική φωνή, εφόσον απαντώνται στο κείμενο στην ενεργητική και μέση φωνή. Καταγράφονται όμως όλα στην ασυναίρετη μορφή τους. Οι αντωνυμίες καταγράφονται συνήθως στο αρσενικό γένος, στην ονομαστική ενικού. Το ίδιο ισχύει και για τα επίθετα. Τα ουσιαστικά καταγράφονται στην ονομαστική ενικού. Λόγω της ιδιαιτερότητας κάποιων λέξεων (σε ρήματα, αντωνυμίες, επίθετα, και ειδικές μικρές φράσεις) δεν ακολουθήθηκε η παραπάνω πρακτική, αλλά δόθηκαν ξεχωριστά νούμερα σε αυτές τις περιπτώσεις.

Η χρήση των Strong's Numbers βοηθάει όταν θέλουμε να αναζητήσουμε όλες μαζί τις λέξεις ενός λήμματος, αντί να ψάχνουμε μεμονωμένα την κάθε λέξη ξεχωριστά.

Βιβλιογραφία

- Αγία Γραφή (ΠΔ) Αθ. Χαστούπη Εκδόσεις ΓΙΟΒΑΝΗ.

- Η Παλαιά Διαθήκη, Εκδόσεις Βιβλική Εταιρεία, 2003.
- Ιστορική Εισαγωγή στην ΠΔ, Γ. Χατζηαντωνίου, Εκδόσεις Ο ΛΟΓΟΣ.
- Το Εκπληκτικό Εγχειρίδιο της Βίβλου, Εκδόσεις Πέργαμος.
- Τα Κείμενα της Παλαιάς Διαθήκης, Walter Kaiser Jr., Εκδόσεις Πέργαμος.
- Περιοδικό "Χρονικά" Οκτώβριος - Δεκέμβριος 2013, Έκδοση του Κεντρικού Ισραηλιτικού Συμβουλίου της Ελλάδας. Άρθρο "Οι αρχαιότερες μεταφράσεις της Βίβλου", του Ραβίνου Ηλία Σαμπετάϊ.
- Εξαπλά Ωριγένη, Τόμος 1 & 2. ORIGENIS HEXAPLORUM QUAE SUPERSUNT; SIVE VETERUM INTERPRETUM GRAECORUM IN TOTUM VETUS TESTAMENTUM FRAGMENTA. FRIDERICUS FIELD, AA. M. TOMUS I & II 1875.
- Διάφορες Ιστοσελίδες.

Θέλουμε να ευχαριστήσουμε ιδιαίτερα το **ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟ ΑΡΧΕΙΟ** για την παραχώρηση και την αποστολή φωτογραφιών για την κατασκήνωση, τόσο σε αυτό το τεύχος όσο και στο προηγούμενο.

Ευχαριστούμε από καρδιάς για τις αυτοπροαίρετες προσφορές της αγάπης σας, οι οποίες στηρίζουν την έκδοση και την διανομή του Ελεύθερου Βήματος. Ευχόμαστε αυτό που δίνετε από το υστέρημά σας, ο Κύριος να σας το ανταποδώσει με πλούσιες ευλογίες και τη Χάρη Του σε εσάς και στους οικείους σας.

Αγαπητοί αδελφοί σας ανακοινώνουμε την αλλαγή στις ώρες λειτουργίας της ΕΕΕ Λάρισας.

- Κυριακή: 11:00 - 12:00, κήρυγμα ευαγγελίου - Δείπνο του Κυρίου.
- Πέμπτη : 20:00 - 21:00, μελέτη από Λόγο του Θεού- Προσευχή.

Ο σύλλογος αιμοδοσίας της Κοινωνίας των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών έχει ανάγκη ενίσχυσης σε φιάλες αίματος για να καλύψει τις διαρκώς αυξανόμενες ανάγκες για τους αδελφούς και τους συγγενείς τους. Τα στοιχεία του συλλόγου είναι: SE-AEEEE, κωδικός 15149.

Προαιρετικές προσφορές για την ενίσχυση της ιεραποστολής της Κοινωνίας ΕΕΕ, μπορούν να κατατίθενται στην Τράπεζα Πειραιώς.

(IBAN GR8801715970006597104860123 BIC PIRBGRAA - ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ), με αιτιολογία κατάθεσης «Δωρεά για το Ιεραποστολικό ταμείο».



Πυξίδα Τριμηνιαίο Χριστιανικό Περιοδικό
για Παιδιά & Εφήβους

των Παιδικών-Εφηβικών Προγραμμάτων
της Κοινωνίας Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών Ελλάδας

Για να μη χανόμαστε...

Ξέρεις...

Ποιος έφτιαξε το χρώμα,
ποιος την μυρουδιά
σ' όλα τα καλά λουλούδια
εδώ στην ερημιά;
Αυτός που έπλασε και σένα
και σ' αγάπησε πολύ,
πλήρωσε Αυτός με αίμα,
ναι, για να σωθείς κι εσύ.
Ναι, σωθήκαμε κι οι δυο μας
και μας ένωσε μαζί,
γι' αυτό πρέπει στη ζωή μας
να του μείνουμε πιστοί.
Ενωμένα τα κλαδιά μας
και τα λούλουδα μαζί
ν' ευωδιάζουμε για Κείνον
πάντα σ' όλη τη ζωή.
Και σε μπόρες και σε καύμα
κι όταν είναι ξαστεριά,
μέχρι να βρεθούμε όλοι
στη ζεστή Του αγκαλιά.
Ένα θέλησε ο Κύριος
κι έκοψε απ' τα κλαδιά
και το πήρε πιο κοντά Του
στη ζεστή Του αγκαλιά.
Κι όλα τ' άλλα εδακρύσαν
κι έσταξαν ευλαβικά
όσο είχαν ευωδιά,
μέχρι να 'ρθουμε όλοι σε Σένα
στα πόδια Σου παντοτινά.

Του βάτραχου

**Στο βούρκο, στα πρασόνερα,
στου βάλτου τα ρυάκια,
στ' απόξενα στ' απόκρυφα,
στα βούρλα, τα βατράχια
απ' το γλυκό το χάραμα,
το ξυπνητό του ήλιου,
τραγούδι αφώνουν κόασμα
στη δόξα του Κυρίου.**

**Δώκε μου ένα τέτοιο υμνικό
σ' όποιο ρυάκι θέλεις,
ολημερίς να 'φχαριστώ.
Δικός Σου είμαι, το ξέρεις.**